

அமுத நிலையம்

கி. வா. ஹக்நாதன்

திருவெப்பாவை

திருவெம்பாவை

இயற்றியவர் :

கி. வர. ஜகந்தரத்ன்

அமுத நிலையம்

46, ராயப்பேட்டை கூறோடு

சென்னை-600014

உரிமை பதிவு :

அமுதம் : 277

ஞாதந்திப்பு : செப்டம்பர், 1983

விலை ரூ. 6-00

அச்சிட்டோர் :

வீரபத்திராஸ் அசௌகம்,

சென்னை-600005.

உள்ளுறை

எண்	பொருள்	பக்கம்
	பாவை நோன்பு	4
1.	ஏதேனும் ஆகான்	9
2.	வினாயாடி ஏசும் இடம் எதோ?	13
3.	சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம் சிவனை?	16
4.	எண்ணிக் குறையில் துயில்	19
5.	பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிறி!	22
6.	உணராய், உணராய்.	26
7.	இன்னும் துயிலுதியோ?	30
8.	வாளா கிடத்தியால்	34
9.	ஈது என்ன உறக்கமோ?	40
10.	உன் அடியார் எம் கணவர் ஆவார்	44
11.	ஈது அவனைப் பாடும் பரிசு?	49
12.	எய்யாமற் காப்பாய்	54
13.	சுனைநீர் ஆடுவோம்	59
14.	பிராட்டியும் பிரானும் போன்ற பொய்கையில் ஆடுவோம்	64
15.	பாடி ஆடுவோம்	67
16.	புனல் பாய்ந்து ஆடுவோம்	72
17.	மதழேயே பெய்	76
18.	ழும்புனல் பாய்ந்து ஆடுவோம்	81
19.	கண்ணாரமுதமாய் நின்றுன்	86
20.	எங்கு எழில் என் ஞாயிறு?	90
21.	மார்கழி நீர் ஆடுவோம்	93
22.	திருவெம்பாவையும் திருப்பாவையும்	96

பாவை நோன்பு

தமிழ்நாட்டில் நவராத்திரிக் காலத்தில் பெண்கள் பசுவைப் போல ஒரு பொம்மை செய்வது உண்டு. அதற்கு அலங்காரம் செய்து, கோலாட்டம் போட்டு வீடுதோறும் எண்ணென்று, பணம் முதலியவற்றை வசூல் செய்வார்கள். அதுபோல் பழங்காலத்தில் மார்கழி மாதம் முழுவதும் நெய், பால் முதலியவை உண்ணேமல் விரதம் இருந்து தை மாதத்தில் விரதத்தை முடித்து நீராடுவார்கள். விரதம் முடிந்த உவகையினால் அப்போது நீராடுவதால் அவர்களுக்குச் செய்வினை முடித்த செம்மல் உள்ளமிருக்கும். விரதம் தப்பாமல் நிறைவேற்றிவிட்டோம் என்ற திருப்தி உண்டாகும். தை மாதத்தில் தம் தாய்பருடன் சென்று நீராடுவார்கள். இப்படி ஆடுவதை ‘அம்பா ஆடல்’ என்று சொல்வது வழக்கம்.

வெம்பா தாக மியல்நில வரரப்புளன
அம்பா ஆடலின் ஆய்தொட்டுக் கன்னியா

என்று பரிபாடல் இதைச் சொல்கிறது.

தாய்அருகா னின்று தவத்தைந்தீ ராடுதல்

என்று பரிபாடல் 11-ஆம் பாட்டில் வருகிறது. “இனிய பண்பின் இன் கை நீராடல்” என்றும் பரி பாடல் உரை கூறுகின்றது.

தை மாதம் முதல் தேதி நீராடுவதற்குத் தனிச் சிறப்பு உண்டு. மார்கழி முழுவதும் விடியற்காலையில் நீராடி அம்பிகையை வணங்குவார்கள். அம்பிகையின் படிமத்தை வைத்து அதற்குப் பூஜை முதலியன செய்வார்கள். இவ்வாறு நேண்டு இருப்பதால் இதைப் பாவை நோண்டு என்று சொல்வது வழக்கம். ஆண்டாள் திருப்பாட்டில் இதைப்பற்றிய செய்தி வருகிறது. பொதுவாக மார்கழி மாதம் தெய்வ சம்பந்தமுடையது. ‘மாதங்களில் நான் மார்கழியாக இருக்கிறேன்’ என்று கண்ணபிரான் கீதையில் சொல்கிறூர். நாமே மார்கழி மாதத்தைப் பீடை மாதம் என்று வழங்குகிறோம். அது தவறு. மற்ற மாதங்களில் எல்லாம் மக்கள் பல வகையான விழாக்களைக் கொண்டாடுவார்கள். சுற்றத்தார் அனைவர் களுடனும் சேர்ந்து இன்பக் களிப்பு அடைவார்கள். தெய்வத்தையும் வழிபடுவார்கள். ஆனால் மார்கழி மாதம் முழுவதுமே வேறு எந்தக் காரியமும் செய்யாமல் தெய்வத்தை வணங்குவதையே தமிழுடைய குறிக்கோளாக வைத்து ஒழுகுவார்கள். அதனால் தான் மார்கழிக்குத் தெய்வத் தன்மை உண்டாயிற்று. இது அடிப்பட்டு வந்த வழக்கு. அது பீட மாதமேயொழிய பீடை மாதம் அன்று. தெய்வத்தைப் பீடத்தில் ஏற்றி, மனமாகிய பீடத்திலும் வைத்து வழிபடுகின்ற மாதம் அது. அதனால் மார்கழி மாதம் தெய்வங்களுக்குப் பூஜை விசேஷமாக நடக்கும். தனுமாச பூஜை எல்லாக் கோவில்களிலும் பெருமாள் கோவிலானுலும் சரி, சிவபெருமான் கோவிலானுலும் சரி, விடியற்காலை

யில் நடைபெறுவது வழக்கம். இன்றும் இந்த வழக்கம் இருந்து வருகிறது.

மார்கழி மாதத்தில் கண்ணிப் பெண்கள் ஒன்று சூடி மேற்கொள்ளும் இந்த விரதத்தினால் நாட்டிலும், வீட்டிலும் நன்மை உண்டாகும். நாட்டில் மழை பெய்யும்; வீட்டில் திருமணம் நடக்கும். திருவாசகத் திலுள்ள பாவைப் பாட்டிற்குத் திருவெவ்பாவை என்றும், திவ்யப் பிரபந்தத்திலுள்ளதற்குத் திருப் பாவை என்றும் பெயர் வழங்கும். இனி, திருவெவ் பாவையைப் பார்ப்போம்.

கி. வா. ஐகங்நாதன்

திருவெம்பாலை

1. ஏதேனும் ஆகாள்

உலகத்தில் மூன்று சோதிகள் ஓளி விடுகின்றன. குரியன் சந்திரன், அக்கினி என்ற மூன்றையும் முப்பெரும் சுடர் என்று சொல்வார்கள். அக்கினி நெருப்பாகவும், ஓளக் காகவும் விளங்குகிறது. சிறிய விளக்கு ஓரிடத்தில் மாத்திரம் வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கும். பெரிய ஓளக்கானால் அகல மான இடத்தில் வெளிச்சத்தைப் பரப்பும் இறைவன் சோதி வடிவமாக இருக்கிறான். அதுவும் பெருஞ்சோதியாக இருக்கிறான். அவ்வளவு பெருஞ்சோதியாக ஓளங்குபவன் எங்கும் தெரியவேண்டும் அங்வளா? ஆனால் அப்படித் தெரிவதிலே. அவன் அரும்பெருஞ் சோதியாக இருக்கிறான். ஞானிகள் உள்ளத்தடத்தில் மட்டும் வைத்துப் பார்ப்பவனுக. மற்றவர் களுக்கு அருமையான சோதியாக இருக்கிறான்.

நம் வீட்டில் நாம் ஏற்றும் விளக்கிற்கு ஆதியும் உண்டு; அந்தமும் உண்டு. குரிய சந்திர அக்கினிகளுக்கும் சர்வப் பிரளய காலத்தில் அந்த இரண்டும் உண்டு. ஆனால் இறைவனே ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும் சோதியாக இருக்கிறான். அவனைப் பாடிப் பாவை நோன்பு நோற்பதற்குப் பெணகள் பலர் கூடி ஒவ்வொரு வீட்டிலும் சென்று உறங்குபவர்களை எழுப்புவார்கள். அப்படி ஒரு கூட்டம் புறப்படும்போது யார் யார் வரவில்லை என்று தூவனிப்பார்கள், ஒரு பெண் வரவில்லை என்பதைத் தெரிந்து அவன் ஏன் வரவில்லை என்ற கேள்வி பிறக்கிறது.

அப்போது அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவி சொல்கிறார்கள். “நாம் இறைவனை வாழ்த்துகின்ற வாழ்த்தைக் கேட்டு எழுந்து விமமி விம்மிக்கொண்டிருப்பாள். மெய்ம்மறந்து இருப்பாள். பூக்கள் தூவிய படுக்கையிலிருந்து புரண்டு இருப்பாள்” என்று சொல்கிறார்கள்.

“பெண்ணே, புறப் பொருளைப் பார்ப்பதற்குரிய கூர்மையும், பிறரால் கண்டு மகிழ்வதற்குரிய விசாலமும் உடைய கண்கள் உனக்கு இருக்கின்றனவே! நீ வாள் கடங்கண்ணி அல்லவா? அந்தக் கண்கள் இப்போது முடி இருக்கின்றன. என்றாலும் காதுகளுக்குக் கதவு இல்லையே! நாங்கள் வீதியின் கடைசியிலிருந்து பாடும் பாட்டைக் கேட்டிருக்கலாமே! அப்படிக் கேட்க முடியாமல் உன்னுடை செவி வலைய செவியா?” என்று கேட்கிறார்கள்.

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும்

என்று சொல்கிறார்கள். “நீயும் வந்திருந்தால் நாம் எல்லோரும் பாடலாம். இப்போது யாம் மட்டும் பாடு கின்றோமே, இது முறையாகுமா?” என்பதை யாம் என்ற சொல் குறிக்கிறது.

வாள் தடங்கண் மாதே!

என்று அழைக்கிறார்கள், புறப் பொருளைக் காண்பதற்குரிய கூர்மையுடையது என்பதை வாள் என்பதும், தடங்கண் என்பது விசாலத்தையும் குறிப்பது. பிறர் கண்டு மகிழ்வதற்குரிய பரப்பை உடையது. நீ உறங்குகிறோயா, தூங்குகிறோயா என்று சொல்கிறார்கள்; அதை,

மாதே வளருதியோ?

என்று நாகரிகமாகப் பேசுகிறார்கள். கண் உறங்குவதால் கண் பார்வை வலிமை பெறும். கண் ஒளி மிகும். குழந்தைகள்

மிக்க நேரம் உறங்குவதால் அவர்களது கண் பார்வைக்கு வளிமை உண்டாகிறது.

வன்செவியோ நின்செவிதான்?

என்று கேட்டவர்கள். ‘உன் செவிக்குக் தாழ் போட்டிருக்க வில்லையே, அது திறந்துதான் இருக்கிறது. அது மிகவும் வன்மையுடைய செவியோ?’ என்கிறுள்.

வன்செவியோ நின்செவிதான்?

‘‘மாதே, நாங்கள் வாழ்த்துகிற வாழ்த்தொலிக்கு உரியவன் மகாகேவன். அவன் கழல்கள் நீண்ட கழல்கள். நாங்கள் வாழ்த்துகிற வாழ்த்தும் நெடுந்தூரம் கேட்கும். வீதி முழுவதும் கேட்கிறது. ஒவ்வொரு ஸீட்டிலும் உள்ளவர்கள் எங்கள் வாழ்த்தொலியைக் கேட்டு எழுந் திருந்து விளக்கை ஏற்றி வீதி மாடத்தில் கொண்டு வந்து வைக்கிறார்கள். வன் செவியோ, நின் செவிதான்?’’

மாதேவன் வார்க்காலிகள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய் வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டங்கங்கள் ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள்ளன் னோ, என்னோ!

பிறகு தங்களோடு வந்த தலைவிணைப் பார்த்துச் சொல் கிறார்கள், “அவள் விம்முவாள் என்றும். மெய்ம்மறந்து இருப்பாள் என்றும். அமளியிலிருந்து புரண்டு விழுவாள் என்றும் சொன்னாயே. இங்கே அவள் அப்படி எந்த நிலையும் அடையாமல் விட்ன கிடக்கிறாள். நாம்முடைய தொழியின் தன்மை இதுதானு? என்று கேட்கிறுள்.

மாதே வளருதியோ? வன்செவியோ நின்செவிதான்?

மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்

வீதிவாய்க் கேட்டலுமே, விமிவிமிமி, மெய்ம்மறந்து,
போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டுங்கள்
ஏதேனும் ஆகாள், கிடங்தாள்ளன் ணேனன்னே
ஏதேனும் தோழி பரிசு! ஏலோர் எம்பாவாய்!

திருவெம்பாவையின் ஒவ்வொரு பாட்டும் ‘ஏலோர் எம்பாவாய்’ என்று முடியும். ‘நாங்கள் சொல்வதை ஏற்றுக் கொள். அதை என்னிப் பார்’ என்றும் பொருள் சொல்லாம்.

ஏதேனும் ஆகாள்
என்றது முன்னே சொன்ன விமுதல், மெய்ம்மறத்தல்,
அமளியின்மேல் நின்றும் புரஞ்சுதல், முதலிய காரியங்களைக் குறித்தது.

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும்
சோதியையாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள்தடங்கன்
மாதே வளருத்தோ? வன்செவியோ நின்செவிதான்?
மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே, விமிவிமிமி மெய்ம்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டுநிங்கள்
ஏதேனும் ஆகாள், கிடங்தாள்ளன் ணேனன்னே!
ஏதேனும் தோழி பரிசுஏலோர் எம்பாவாய். (1)

2. வினோயாடி ஏசம் இடம் எதோ?

அதெத்த வீட்டிற்குப் போகிறார்கள். அங்கே அந்தப் பெண் படுத்திருக்கிறார்கள் அவளீப் பார்த்துப் பேசுகிறார்கள்,

நேரிழையாய்ப்!

என்று அழைக்கிறார்கள். அதற்கு இரண்டு பொருள் உண்டு. இரண்டு பக்கத்திலும் ஒத்த இழைகளை அணிந்தவள் என்பது ஒரு பொருள். மிகவும் நூண்ணிய ஆபரணங்களை அணிந்தவள் என்பது மற்றொரு பொருள். இழை என்பதற்கு உருவக்கத்தால் குணம் என்று கொண்டு, ‘நேரமையாகிய பண்புகளை உடையாய்’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; “நவையறு குணங்களென்னும், பூணலாம் பொறுத்த மேனி” என்று கம்பன் பாடுவான். “நேரிழையே, இரவும் பகலும் நாம் பேசும்போதெல்லாம் என்னுடைய பாசம் பரஞ்சோ தியாகிய ஆண்டவனுக்கு என்று சொல்வாயே” என்று முதலில் தொடங்குகிறான்.

பாசம் பரஞ்சோதிக்கு என்பாய், இராப்பகல்நாம்
பேசும்போது.

பாசம் என்பது தம்பால் அன்பும், உறவும் உடையார்களிடத் தில் விடுவிக்க முடியாமல் கட்டுப்பட்டுக்கிடப்பது. இறைவனிடத்தில் எந்தத் தடை வந்தாலும் மாருமல் ஒட்டிக் கிடக்கும் தன்மையை அந்தச் சொல் இங்கே வலியுறுத்துகிறது. இரவும் பகலும் எப்போது பேசினாலும், “என்னுடைய பாசம் பரஞ்சோதிக்கு என்பாயே, இப்போது இந்த மலர் நிறைந்த படுக்கையினிடத்தில் எப்போது ஆசைவத்தாய்க்” என்று கேட்கிறான்.

எப்போதுஇப் போதார் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனோயோ?

படுக்கையில் நேசம் வைத்தது என்பது சிற்றின்ப வாழ்வு உடையவள் என்ற பொருளையும் குறிப்பாகத் தெரிவிக் கிறது. இதை நினைந்தவுடன் படுத்துக் கிடக்கிறவருக்குக் கோபம் வந்துவிடுகிறது. நேசமும் என்ற உம்மையை அமளிக்கும் என்று பிரித்துக் கூட்டி அமைக்க.

“என்னைப் போலவே நேரிழுமையை அணிந்த பெண்களே, இப்படியும் பேசலாமா? நாங்கள் விளையாட்டாகப் பேச கிரேம் என்று நீங்கள் சொல்லலாம். இப்படிப் பேசுவது விளையாட்டா? இப்படி விளையாட்டாகப் பேசி ஏகம் இடம் இதுதானு?”

நேரிழுமையிர்,

க்கி இவையும் கிலவோ? விளையாடி
ஏகம் இடம் ஈதோ?

“இறைவனுடைய திருப்பாதத்தினிடத்தில் உள்க் கு ப் பற்றுதல் அதிகம் என்று சொல்கிறீர்களே, அவனுடைய பாத மலரிடத்து அன்பு தானே வருவதற்கியது. அந்த மலர்போன்ற பாதத்தைப் புகழ்வதற்கு விண்ணேர்களே கூசுகிறார்கள்” என்கிறார்கள்.

விண்ணேர்கள் ஏத்துதற்குக்
கூசம் மலர்ப்பாதம்.

கண்ணும், பஸ்லும் கூசுவது வழக்கம். கண்ணால் பேரொளி யைக் கண்டால் கண் கூசம். ஆண்டவனுடைய மலர்ப் பாதம் தேவர்களால் துதிப்பதற்கு அடங்காமல் அவர் களுடைய வாழைக் கூசச் செய்கிறது.

விண்ணேர்கள் ஏத்துதற்குக் கூசம் மலர்ப்பாதம்.

நாமாக முயன்று அந்தப் பாதத்தைப் பற்றிவிட முடியாது. இறைவனுக் கருள் செய்து தன் திருவடியை நமக்குத் தந்தருள வந்தருளவான்.

மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளும்
தேசன், சிவலோகன்.

“அவன் தெய்விகத் தேஜஸ் உடையவன். சிவலோகத் தில் இருக்கிறன். அடியார்களுக்கு அருள் செய்வதற்காகத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் வந்து நடனம் ஆடுகிறார். அத்தகைய பெருமாணிடத்தில் உள்ள அன்புக்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நம்மிடத்தில் சிறிதும் அன்பு இல்லையே!” என்கிறார்.

தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
ஈசனார்க்கு அன்புஆர் யாம் ஆர் எலோர் எம்பாவாய்.

ஆர் என்பது என்ன தொடர்பு உடையோம் என்ற பொருளை உடையது.

“யான் ஆர் என் உள்ளம் ஆர் ஞானங்கள் ஆர்? என்னை யார் அறிவார்?” என்று வேறிடத்தில் திருவாக்கத்தில் வருகிறது.

பாசம் பரஞ்சோதிக்கு என்பாய் இராப்பகல்நாம்
பேசும்போது; எப்போதுஇப் போதார் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ? நேரிடையாய், நேரிடையீர்.
சீசி இவையும் கிலவோ? விளையாடி
· ஏசும் இடம்ஈதோ? விண்ணேர்கள் ஏத்துதற்குச்
கூசும் மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளும்
தேசன், சிவலோகன், தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
ஈசனார்க்கு அன்புஆர்? யாம் ஆர் லோர் எம்பாவாய்.

3. சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம் சிவனே?

அடுத்த வீட்டிற்குப் போகிறார்கள். அங்கே உள்ள பெண் விழித்துக் கொண்டாலும் கண்ணே மூடிக் கொண்டிருக்கிறார். வருகிறவர்கள் தன்னை எழுப்புவார்கள், ஏதாவது பேசவார்கள் என்று எண்ணீச் சற்றே புன்னைக் டூக்கிறார். அதைக் கண்ட தலைவி, ‘‘முத்துப் போன்ற வெள்ளை நடையையுடைய பெண்ணே’’ என்று அழைக்கிறார்.

முத்து அன்ன இவ்வந்தையாய்!

“முள்ளே எல்லாம் எங்களுக்கு முன்னே வந்து எதிரில் நின்று, ஆண்டவனே, ‘எங்கள் தலைவன், எங்களுக்கு ஆனந்தக் கைத்த தருபவன்’ என்றும், ‘தெவிட்டா அழுது போன்றவன்’ என்றும் வாய் எல்லாம் அள்ளுறும்படித் தித்திக்கப் பேசவாயே! இப்போது வந்து உன்னுடைய வாசற் கதவைத்திறப்பாயாக’’ என்கிறார். அள்ளுறுவது படுத்திருப்பவன் செயல். தித்திப்பது கேட்பவர் செயல்.

முத்துஅன்ன வெள்ளையாய் முன்வந்து எதிர்எழுந்துள்ள அத்தன், ஆனந்தன், அமுதன் என்று அள்ளுறித் தித்திக்கப் பேசவாய், வந்துநன் கடைதிறவாய்.

அத்தன் என்பது தலைவன் என்ற பொருளை உடையாது. ஆனந்தன் - ஆனந்தமயமாக இருக்கிறவன்; தன்னை வாழ்த்து பவர்களுக்கு ஆனந்தம் தருபவன். அமுதன் - தன்னைத் தொழுபவர்களுக்கு மீண்டும் பிறவாத அமுத நிலையைத் தருபவன்.

இவ்வாறு பேசிய பெண்ணுக்குப் பதிலாகப் படுத்திருக்கிறவன் சொல்கிறார்.

“ஈசனிடத்தில் பக்தி உடையவர்களே, அவனுக்கு நீங்கள் பழைய அடியார்கள். ஆகையால் அந்த அன்பினுடைய பாங்கை எல்லாம் நீங்கள் உடையவர்களாக இருக்கிறீர்கள். என்னைப் போன்றவர்களோ புதிய அடியார்கள். நாங்கள் தவறு செய்வோம். எங்களுடைய புன்மையை நீங்களே நீக்கி ஆட்கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்வது பொல்லாதது ஆகுமா? ” என்று கேட்கிறார்.

பத்துஉடையீர், ஈன் பழஅடியீர், பாங்குஉடையீர்,
பத்துஅடியோம் புன்மைதீர்த்து ஆட்கொண்டால்
பொல்லாதோ?

[பத்து — பக்தி. பழ அடியீர் — பழைய அடியார்களே.
‘ஜயா பழவடியோம்’ என்று வேறிடத்திலும் வருகிறது.
பாங்கு என்பது பக்குவம்.]

அவ்வாறு அந்தப் பெண் சொன்னதைக் கேட்டவுடன் எழுப்ப வந்த தலை சொல்கிறார். “உன்னுடைய அன்பு எங்களுக்குத் தெரியாதா? அது எத்தகையது! நாங்கள் எல்லோரும் அதனை அறியமாட்டோமா? ” என்கிறார்.

எத்தோநின் அன்புடைமை? எல்லோம் அறியோமோ?

இதைக் கேட்டுப் படுத்துக் கிடக்கிறவள் சொல்கிறார். “உன்மையாகச் சித்தம் அழகுடையவர்கள் நம் சிவ பெருமாணைப் பாடமாட்டார்களா? ” என்கிறார். எற்றோ என்பது எத்தோ எனத் திரிந்து நின்றது.

சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம் சிவனை?

சித்தம் அழகியார் என்பது இறைவனுடைய திருவருளைச் சிந்தித்துப் பக்தி செய்பவர் என்னும் பொருளை உடையது. யாரையும் குறிக்காமல் ‘சித்தம் அழகியார் பாடாரோ’ என்றமையினால். ‘இவள் நம்மைத்தான் சொல்கிறார். இறைவனைப் பாடாமல் இவ்வளவு நேரம் என்னைப் பற்றிப்

பேசி வீண் பொழுது போக்குகிறீர்களே!'
என்று அவள்
சொல்வதாக நினைத்துக் கொள்கிறீர். ஆகவே,

இத்தனையும் வேண்டும்எமக்கு ஏலோர் எம்பாவாய்.

'இதுவும் வேண்டும்! இன்னமும் வேண்டும் எங்களுக்கு!'
என்று அவள் வருந்திப் பேசுகிறீர்.

முத்துஅன்ன வெள்ளகையாய் முன்வந்து எதிர்எழுங்குளன்
அத்தன்ஆ னங்தன் அமுதன்என்று அள்ளுறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துஉன் கடைத்திறவாய்
பத்துஉடையீர் ஈசன் பமஅடியீர் பாங்குஉடையீர்
புத்தடியோம் புன்மைதீர்த்து ஆட்கொண்டால்பொல்லாதோ?
எத்தோகின் அன்புடைமை? எல்லோம் அறியோமோ?
கித்தும் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை?
இத்தனையும் வேண்டும்எமக்கு; ஏலோர் எம்பாவாய்.

4. எண்ணிக் குறையில் தூயில்

அடுத்த வீட்டுக்கு வருகிறார்கள். அங்குள்ளவர் கண்ணத் திறக்காமல் நன்றாகச் சிரித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். முன்பு முத்தன்ன் வெண்நகையை உடையவளே என்று விளித்தார்கள். இப்போது வெளிச்சம் அதிகமாகி விட்டமையால், “நன்றாகச் செவ்வைப் படுத்தப்பட்ட முத்துக்களைப் போலச் சிரிக்கிறவளே” என்று அழைக்கிறார்கள்.

ஒன் சித்தில் நகையாய்!

“கண்ண முடிக்கொண்டிருக்கிறோயே, இன்னும் விடிய வில்லையா?” என்று கேட்கிறார்கள்.

ஒன்னித் தில்நகையாய் இன்னம் புலர்த்தின்ரே?

சில சமயங்களில் கோவில் திருவிழாவுக்கு விதியில் உள்ள வர்கள் சேர்ந்து போவார்கள். ஒருத்தரை அவர்கள் அழைத்தால் அவர் கேட்பார், “எல்லாரும் வந்துவிட்டார்களா?” என்று. அதாவது யாவும் வந்த பிற்பாடு, அவர்களோடு நானும் வருகிறேன் என்ற பொருளில் சொல்வார்கள். அதுபோல் இவன், “அழகிய கிளி போன்ற மொழியை உடைய பெண்களே, எல்லோரும் வந்துவிட்டார்களா?” என்று கேட்கிறார்கள். கண்ண முடிக்கொண்டிருப்பதனால், குரளினாலே இனம் கண்டு கொள்கூடு ‘கிளி மொழியார்’ என்கிறார்கள். சிலர் குரல் கேட்கவில்லை. ஆகையால் கிளி மொழி என்ற சொல்லாலே இனம் காட்டுகிறார்கள்.

வண்ணக் கிளி மொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ?

வந்தவள் சொல்கிறார்கள். “நாங்கள் யார் யார் வரவில்லை என்று இதுவரைக்கும் யோசிக்கவில்லை. இப்போது நாங்கள்

என்னிக்கொண்டு எவ்வளவு பேர் வந்திருக்கிறோம் என்று சொல்கிறோம். அது வரைக்கும் நீ தூங்கலாம் என்று நினைக்காதே. விணுக்கக் காலத்தைப் போக்காமல் இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடுவாயாக’ என்கிறோன்.

என்னிக்கொடு உள்ளவா ஜோல்லுகோம்; அவ்வளவும் கண்ணைத் துயின்றுஅவமே காலத்தைப் போக்காதே

என்று சொல்லி, இறைவனைப் பாடுவாயாக என்று சொல்கிறவள் இறைவனது பெருமையைச் சொல்கிறோன். ‘‘தேவர் உலகத்திற்கு ஒப்பற்ற தனி அழுதமாக இருப்பவனை, வேதத்தின் விழுமிய பொருளாக உள்ளவனை, கண்ணுக்கு இனியவனைப் பாடி மனம் கசிந்து, உள்ளம் நெக்குருக நின்று உருகுவாயாக’ என்று சொல்ல வந்தவள்.

‘வின்னுக்கு ஒருமருங்கை வேத விழுப்பொருளைக் கண்ணுக்கு இனியானைப் பாடுக் கசிந்துஉள்ளம் உள்ளெக்கு நின்றுஉருக

என்று அவளுக்குச் சொல்கிறோமே, நாம் அத்தனை பேரையும் என்னிக்கொண்டிருப்பதனால். அவர்கள் தலைவரை என்னிக்கொண்டிருப்பதனால், என்ன புயன் இருக்கிறது நமக்கு? என்ற எண்ணம் வரவே, “நாம் எண்ணமாட்டோம். வேண்டுமானால் நீயே வந்து எண்ணைப் பார். யாராவது குறைந்திருந்தால் நீ போய்த் தூங்கு” என்று சொல்கிறோன். ஏல்லோரும் வந்த பிற்பாடு நான் வருகிறேன் என்று அவள் சொல்லிவிட்டாள் என்ற எண்ணைத்தால் இவள் பேசுகிறோன்.

கண்ணுக்கு இனியானைப் பாடுக் கசிந்துஉள்ளம் உள்ளெக்கு நின்றுஉருக— யாம்மாட்டோம் நீயேவந்து எண்ணிக் குறையில் துயில்ஏலோர் எம்பாவாய்.

கண்ணுக்கு இனியான் என்பது திருவண்ணமலை எம்பெருமான் பெயர்களில் ஒன்று. திருவெம்பாலைப் பாட்டு அந்தத் தலத்தில் பாடப்பெற்றது. முதல் பாட்டிலுள்ள பெருஞ்சோதி என்பதும், இரண்டாவது பாட்டிலுள்ள பரஞ்சோதி என்பதும், மூன்றாவது பாட்டிலுள்ள அமுதன் என்பதும், இந்தப் பாட்டிலுள்ள கண்ணுக்கு இனியான் என்பதும் திருவண்ணமலைப் பெருமானைக் குறிப்பைவ.

ஒன்னித் திலங்கையாம் இன்னம் புலர்ந்தின்ரே?
 வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ?
 எண்ணிக்கொடு உள்ளவா சொல்லுகோம்; அவ்வளவும்
 கண்ணெனத் துயின்றுஅவமே காலத்தைப் போக்காதே
 விண்ணுக்கு ஒருமருங்கை வேத விழுப்பொருளைக்
 கண்ணுக்கு இனியானைப் பாடுக் கசிந்துஉள்ளம்
 உள்ளெங்கு நின்றுஉருக—யாம்மாட்டோம் நீயேவங்கு
 எண்ணிக் குறையில் துயில்ளோர் எம்பாவாய். (4)

5. பால் ஊறு தேன்வாய்ப் படிறீ!

பெண்களின் தலைவி பெண்களின் கூட்டத்தோடு வேறு ஒர் பெண் வீட்டிற்குப் போகிறார். அவள் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அளைப் பார்த்துத் தலைவி பேசுகிறார். “திருமாலால் அறியாதவரும், நான்முசனால் காண முடியாதவரும், மலை போன்றவருமான எம்பெருமாளை நாம் அறிவோம் என்று பொய்களைப் பேசும் வாயையுடைய வஞ்சகப் பெண்ணே, பால் ஊறுகின்ற தேனையுடைய பெண்ணே, உன் வாயிற்கடையைத் திறப்பாயாக.”

மால்அறியா நான் தகனும் கானை மலையினொம்
போல் அறிவோம் என்றுஉள்ள பொக்கங்க ணேபேசும்
பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிறீ, கடைதிறவாய்.

“மால் அறியா, நான்முகனும் கானை மலை” என்று சொன்ன அளவில் அவள் வாயில் பாலும், தேனும் ஊறியதுபோல வந்தவர்கள் எண்ணினார்கள். ஆனால் ‘நாம் போலும் அறிவோம்’ என்று சொன்னவுடன் அவளை வஞ்சகம் உடையாள் என்று உணர்ந்தார்கள்.

“நாங்கள் உங்கள் வாயிலில் வந்து இறைவனுடைய பெருமையைப் பாடுகிறோம். அவனே இந்த உலகத்தில் உள்ளோராலும், தேவ லோகத்தில் உள்ளோராலும், வேறு எந்தப் பொருளாலும் அறிவதற்கு அரியவன். அவன் நம்முடைய அங்குக்கு ஆட்பட்டுத் தன்னுடைய கோலத் தைக் காட்டி நம்மை ஆட்காண்டவன். நம்மைக் கோதாட்டி அங்கு செய்தான். அவனது அருளை நினைந்து நாம் பாடுகிறோம். சிவனே, சிவனே என்று ஒலமிடுகிறோம்.

ஒருமுறை சிவனே என்று சொன்னாலே நீ எழுவாயே; அப்படி எழவில்லையே! இரண்டாவது முறை சிவனே என்று சொன்ன போதும் அதன் பொருளை நீ உணரவில்லையே! கோலம் பாடிச் சிவனே என்றேம். சீலம்பாடிச் சிவனே என்றேம்.”

கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேஎன்று
ஒலம் இட்டிரும் உணராய் உணராய்கான்.

“நீ உலக வாசனையை இன்னும் முற்றும் விட்டு விடவில்லை. உன்னுடைய குழல் இனிய மணம் பொருந்திய பொருளோடு இருக்கிறது”

ஏக்குங்கி, பரிசு ஏலோர் எம்பாவாய்.

ஏக்குழல்—மனமுடைய பொருள்கள் பொருந்திய கூந்தல். உபலட்சணத்தால் மற்ற அலங்காரங்களையும் கொள்க. “அந்தத் தொடர்பினால் இப்படி உறங்குகிறோயோ? உன்னுடைய தன்மை இருக்கிறவாறு இதுவோ?” என்று சொல்கிறீர். இந்தப் பாட்டில் மால் என்பதற்கு மயக்கம் என்ற பொருள் உண்டு. அந்தப் பொருளைச் சுட்டும்படி ‘மால் அறியா’ என்று சொன்னார். ‘நான்முகனும் கானு’ என்பது நான்முகனுக்கு எட்டுக்கண் இருந்தும் காண முடியாதவனாக இருக்கிறவன் என்பதையும் உணர்த்துவதோடு. அவன் பிறரால் அறிந்து கொள்ள முடியாதவன் என்ற சிறப்பும் தேர்ந்றுகிறது.

நாம் போல்அறிவோம்

என்றது அகங்காரத்தைக் காட்டியது. யாம் என்று சொல்லி யிருந்தால் அனைவரையும் சேர்த்துச் சொல்லியது ஆகும். அப்படித் தன்னையும், தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் சேர்த்துச் சொல்லாது. ‘நாம் போல்அறிவோம்’ என்று அகங்காரத் தோடு சொல்கிறீர். ‘நாமாக்கும் அறிவோம்’ என்ற வழக்குப் போன்றது இது. அப்படிச் சொன்னவள் அவள் வருவதற்கு முன்னே எழுந்திருந்து, அவர்களோடு சேர்ந்து போவதற்குச்

சித்தமாக இருக்கவேண்டும். அப்படி இல்லாமையினால் அவள் சொன்னது அத்தனையும் பொய் என்று சொல்கிறீர்.

பொக்கங்க ணேபேசும், பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிநீ!

என்பது அதைச் சுட்டுகிறது.

இறைவனே நன்கு தெரிந்துகொண்டவர்கள் இந்த உலகத்திலுள்ள பக்தர்கள்தாம். தேவர்கள் ஓரளவுதான் பரிந்துகொள்வார்கள். மற்ற உலகத்தில் உள்ளவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியது இல்லை. ஆகவே, முதலில் உலகத்தைச் சொல்லி, பிறகு தேவலோகத்தவர்களையும், பிறவற்றையும் சொல்கிறீர்.

ஞாலமே, விண்ணேன், பிறவே அறிவுஅரியான்
கோலமும், நம்மைஆட்கெரண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும் பாடி

என்று சொல்கிறீர். இறைவனுடைய கோலம், அவள் பக்தர்களுக்கு உள்ள துன்பங்களைப் போக்கி ஆட்கொள்ளும் சீலம் ஆகிய இரண்டையும் பாராட்டுகிறீர். சீலம்— எளிவந்து ஆட்கொள்ளும் தன்மை. “அவனே வாயாரப் பாடுகிறேம். உனக்குக் காது கேட்கவில்லையா?படிந்தீர்களே என்று சொல்கிறீர். சிவனே சிவனே என்று இரண்டு முறை சொல்லி யாவரும் பாடுகிறார்கள். ஒரு முறை சிவனே என்றாலே உறக்கம் நீங்கவேண்டும். இரண்டாவது முறை சொன்னவுடன் தன் கடமையை உணரவேண்டும்.இரண்டும் இல்லாமல் படுத்துக கிடக்கிறீர்.

சீவ்ணே சிவனேஎன்று
ஓல மிடினும் உணராய் உணராய்காண்;
ஏலக் குழலி, பரிசுநலோர் எம்பாவாய்!

ஏலம் என்பது சூந்தவில் பூச்சின்ற ஒருவகைச் சாந்து. இங்கே ஏலக் குழவி என்பது உலக பாசத்தில் ஈடுபட்டு அதிலே ஈடுபட்டுக் கிடக்கிறார்கள் என்னும் குறிப்பு உடையது. பரிசு—தன்மை. இதனால் படுத்து இருக்கிறவள் இயற்கை யிலேயே இறைவனிடம் அன்பு இல்லாதவள், பேசும்போது மட்டும் மிகச் சிறப்பாக இறைவனிடம் அன்பு உள்ளவள் போலப் பேசுகிறார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள் வந்தவள்.

மால் அறியா நான் முகனும் கானை மலையினாம்
போல் அறிவோம் என்றுஉள்ள பொக்கங்க ணோபேசும்
பால்ஊறு தென்வாய்ப் படிறீ, கடைத்திறவாய்;
ஞாலமே, வின்னேன, பிறவே அறிவுஅரியான்
கோலமும், நம்மைதூட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும் பாடி சிவனே சிவனேன்று
ஒலம் இடினும் உணராய் உணராய்கான்;
ஏலக் குழவி பரிசு! ஏலோர் எம்பாவாய்

(5)

6. ‘உணராய், உணராய்’

பின்னும் ஒரு வீட்டுக்குப் போகிறார்கள். அவள் இறைவனிடம் பக்தி உள்ளவள் தான். என்றாலும் உறக்கத் தின் சுகத்திலே மயங்கிப் படுத்திருக்கிறார்கள். இப்போது அவளைப் பார்த்து வந்தவர்களில் தலைவி பேசத் தொடங்குகிறார்கள்.

“திருமால் அறியாதவனும் நான்முகனுற் காணப்படாத வனும் ஆகிய மலை போன்ற சிவபெருமானை நாம் அறிவோம் என்று இத்தகைய பொய்க்களைப் பேசும் வஞ்சகம் உள்ள பெண்ணே, பாலூருகிற தேன் படிந்திருக்கிற வாயை உடையவளே; சுதவைத் திறப்பாயாக”

மால்அறியா நான்முகனும் கானு மலையினாம்
போலஅறிவோம் என்று உள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பால்ஜன்று தேன்வாய்ப் படிந்தீ! கடைதிறவாய்.

‘நாங்கள் உன் வீட்டு வாயிலில் வந்து நின்று எம் பெருமானைப் பாடுகிறோமே! உலகத்தாராலும் வின்னைக்குத் தாராலும் பிற உலகத்தாராலும் அறிவதற்கரியவனுடைய திருக் கோவத்தைத்தயும், அவள் ஒன்றுக்கும் பற்றுத் தந்மையும் ஆட்ட கொண்டு நம், குற்றங்களைத் தீர்த்து நலம் செய்யும் எளிய சிலத்தைத்தயும், பாடி, சிவனே, சிவனே என்று இத்தனை பேரும் சேர்ந்து ஓலமிடுகிறோமே!

ஞாலமே, விண்ணேன, பிறவே அறிவரியான்
கோலமும், நம்மைஆட்ட கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும்பாடிச் சிவனே, சிவனே என்று
ஓலம் இடினும்.

‘இன்னும் நீ துயில் நீங்களில்லை. நாங்கள் பேசுவதையும் உணரவில்லை.’

உணராய் உணராய் காண்

‘மயிர்ச் சாந்ததைப் பூசிய குழலையுடைய பெண்ணே, உன் தன்மை இது தானு?’

ஏலக் குறவி பரிசேல் ஓர் எம்பாவாய்
மால் அறியா நான் முகனும் கானு மலையினாம்
போல் அறிவோம் என்றுஉள்ள பொக்கங்க னேபேசும்
பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிரீ கடைத்திறவாய்;
குாலமே விண்ணே, பிறவே, அறிவரியான்
கோலமும், நம்மைஆட்ட கொண்டருளிச் கோதுஆட்டும்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேன்று
ஒலம் இடினும், உணராய், உணராய்காண்;
ஏலக் குறவி, பரிசு! ஏலோர் எம்பாவாய்!

‘திருமாலால் அறியப்படாதவனும் நான்முகப் பிரமனுல்
காணப்படாதவனும் மலை போன்றவனுமாகிய சிவ
பெருமானை நாம் அறிவோம் என்றும் பிறவாறும் உள்ள
பொய்க்களையே பேசும், பால் ஊறுகிறதும், தேன் பிலிற்றுவது
முடைய வாயைப் பெற்ற வஞ்சகமுடைய பெண்ணே, உன்
வாயிலைத் திறப்பாயாக, பூமியும் தேவருலகமும் பிற
உலகங்களும் அறிவதற்கரிய எம் பெருமானுடைய அழகிய
திருக் கோலத்தையும், ஒன்றுக்குப் பற்றுத் நம்மையும்
தனக்குக் தொண்டராகக் கொண்டு நம்முடைய குற்றங்
களைப் போக்கி யருஞும் எனிய சீலத்தையும் பாடிச் சிவனே,
சிவனே என்று இத்தனை பேரும் சேர்ந்து கூக்குரல் இட்டா
லும் நீ துயில் நீங்காமலும் நாங்கள் சொல்வதை உணராம
லும் இருக்கிறேயே! மயிர்ச் சாந்து பூசிய கூந்தலையுடையே
பெண்ணே, உன் தன்மை இதுதானு?’

மால் என்பது மயக்கத்தையும் குறிக்கும். இரட்சக
கர்த்தாவாக இருக்கிற தன் நிலையை எண்ணி அவன் மயங்கி

யிரக்கிறாம்; அதனால் அவன் சிவபெருமான் பெருமையை அறியவில்லை. நான்கு முகங்களை உடைய பிரமனுக்கு எட்டுக் கண்கள். இருந்தபடியே எல்லாத் திசைகளையும் பார்க்கும் ஆற்றல் உள்ளவன். அவன் பிரபஞ்சத்தைப் பார்க்கிறான். ஆனால் எல்லாவற்றுக்கும் மூலகாரணாக இருக்கும் இறைவனை எண்ணுமல் தான் படைப்பதனால்தான் உலகம் உண்டாகிறது என்ற எண்ணத்தோடு பார்க்கிறான். அதனால், ‘நான்முகனும் காணு’ என்கிறான்.

இறைவன் அசஞ்சலமானவன், யார் இறந்துபட்டாலும் தான் நித்தியாக இருக்கிறவன். வறப்பினும் வளந்தரும் மலைபோல யாவரினும் உயர்ந்து நிற்கிறவன். ஆதலால் அவனை ‘மலையினை’ என்கிறான். ‘அத்தகையவனை ‘நாம் போலவற்றோம்’ என்கிறாயே’ என்கிறான். ‘நாமாக்கும் அறிவோம்’ என்ற உலக வழக்குப் போன்றது இது. ‘என்று உள்ள பொக்கங்கள்’ என்பது, ‘என்று ஆவ்வாறுள்ள பல பொய்கள்’ என்னும் பொருஞ்சுடையது பொக்கம்—பொய். இறைவனை, ‘மால் அறியா நான் முகனும் காணு மலை’ என்று அவன் சொன்ன அளவிலே கேட்கிறவர்களுக்குப் பாலும் தேனும் ஊறுவது போல இருந்தது. ஆனால், ‘நாம் போல் அறிவோம்’ என்பதைக் கேட்டவுடன் அவளுடைய வஞ்சகம் தெரிந்துவிட்டது. ஆகவே, ‘பால் ஊறு தென் வாய்ப் படிநீ’ என்கிறான். கடை—வாசல். ஞாலமே முதலிய ஏகாரங்கள் என்று இல்லாத தேவர்களைவிட உலகிலுள்ள அன்பர்களுக்கு எளியவனுதலின் முதலில் ‘ஞாலமே’ என்றார்கள். உலகம் பதினான்கு என்பர். ஆதலின் பிற என்று ஓரியையும் தேவ லோகத்தையும் அன்றிப் பிற உலகங்களைக் குறித்தன.

இறைவன் நம்மிடத்தில் குற்றம் இருந்தாலும் நம்மிடம் உள்ள பக்தி ஒன்றையே எண்ணி ஆட்கொண்டு பிறகு நம் குற்றங்களைத் தீர்த்து வைக்கிறான். அதனால், ‘நம்மை ஆட்கொண்டிருளிக் கோது ஆட்டும்’ என்கிறான். சீலம் என்பது எளியனும் தன்மை. தன்னினும் உயர்ந்தாரைக் கண்டு

‘உணராய், உணராய்’

பழகுதல் உலகினர் இயல்பு. இறைவனினும் உயர்ந்தவர் யாரும் இல்லை. அவன் கருணையினால் அடியவர்களை ஆட்கொண்டு கோது ஆட்டுகிறான். தாய் அழுக்கு நிறைந்த தன் குழந்தையை எடுத்துப் பிறகு நீராட்டித் தூய்மைப்படுத்துவது போன்றது இது. ‘கோலம் பாடிச் சிவனே என்றோம்; சிலம் பாடிச் சிவனே என்றோம்’ என்பதைக் குறித்து, ‘சிவனே சிவனே’ என்கிறான். பலர் வந்து கூட்டமாய் நிற்றலின் அவர்கள் குரல் ஓலமிடுவதுபோலக் கேட்கிறது. ஒலம் என்பது இரக்கக் குரல். ‘இவள் இப்படி இருக்கிறானே’ என்ற இரக்கத்தால் அவர்கள் குரல் ஓலம் ஆயிற்று. முதலில் உள்ள உணராய் என்பதற்கு, விழிக்காமல் இருக்கிறுயே என்றும், பின் உள்ள உணராய் என்பதற்கு, நாங்கள் கூறுவதைத் தெளியாமல் இருக்கிறுயே என்றும் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

ஏலம்—மயிரச் சாந்து, ‘உன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு உள் கோலத்தைப் பார்த்து மகிழும் இயல்புள்ளவளாக இருக்கிறுயே அன்றி எம்பெருமானுடைய கோலத்தைக் காணும் விருப்பம் இல்லாமல் இருக்கிறும்!’ என்பதைக் குறிப்பிக்கிறது, ‘ஏலக்குழி’ என்னும் விளி. குழலைச் சொன்னதால் மற்ற அங்கங்களையும் அணி செய்து கொள்பவள் என்பது உபலட்சணத்தால் பெறப்படும்.

‘நீயாக உணரா விடினும் நாங்கள் வந்து உரக்கச் சொல்லியும் நீ உணராமல் இருக்கிறுயே!’ என்பது கருத்து.

7. இன்னும் துயிலுதியோ?

பரிவை நோன்பு நூற்பதற்கு முதல் நாள் கண்ணிப் பெண்கள் எல்லோரும் கூடிடப் பேசிக்கொள்கிறார்கள். “நாளை விடியற்காலை எல்லோரும் எழுந்து நீராடச் செல்ல வேண்டுமே. யாவரும் எழுந்து வருவார்களா?”, என்று ஒருத்தி கேட்கிறார்கள். அதற்கு வேறொருத்தி, “என்ன அப்படிச் சொல்கிறார்கள்? நானே எல்லோருக்கும் முன்னே எழுந்து வந்து உங்களை எழுப்புகிறேன். பாருங்கள்” என்கிறார்கள். ஆனால் அவள் இன்று படுத்திருக்கிறார்கள். அதைக் கண்டு வந்தவர் களின் தலைவி சொல்கிறார்கள். “மான் போன்ற பெண்ணே, நீ குதித்து எழுந்தால் மான் துள்ளிக் குதிப்பது போல இருக்குமே. நேற்று நீ என்ன சொன்னாய்? நினைவு இருக்கிறதா? உங்களை நானே வந்து எழுப்புகிறேன் என்றாலே. இன்னும் என்னென்னவோ சொன்னாயே. அவைகள் எல்லாம் இப்போது எங்கே போயின? அவை போன திசை இன்னது என்று சொல்வாயா?”

மானோ; நீ வெள்ளை, நாளைவந்து உங்களை
நானே எழுப்புவன் என்றலும் நானுமே
போன திசைபகராய்.

‘எங்களுக்கு எல்லாம் விடிந்துவிட்டது. இன்னும் உனக்கு மாத்திரம் விடியனில்லையோ?’ என்று கேட்கிறார்கள்.

இன்னம் புலர்ந்தின்ரே?

நாங்கள் எல்லாம் சிவபெருமானுடைய திருவடியைப் பாடி வந்திருக்கிறோம். அவன் எத்தகையவன்? வின்னுவகத்தில் உள்ளவர்களும், டூ உவகத்தில் உள்ளவர்களும், ஏனைய

உலகங்களில் உள்ளவர்களும் அறிவதற்கு அரியவன் அல்லவா?

வானே நிலனே, பிறவே அறிவரியான்.

“நாம் முயன்று அவனுடைய அருளைப் பெறுவது என்பது அரிய காரியம். அவன் அருளாலே அவன் தான் வணங்க வேண்டும். அவனே வந்து நமக்குத் தம் சிறந்த அருளைத் தந்து ஆட்கொண்டருஞ்சுவான். அத்தகைய எங்கள் பெருமானின் பெருமை பொருந்திய நீண்ட திருப்பாதங் களைப் பாடி வந்திருக்கிறோம். வந்து உன்னை எழுப்புகிறோம். எங்களுடைய வரார்த்தத்தைக்கு நீஉன் வாயிலைத்திறப்பாயாக”

தானே வந்து எம்மத் தலையளித்துஆட்கொண்டருஞ்சும் வான்வார் கழல்பாடி வங்கோர்க்குஉன் வாய்திறவாய்

நாங்கள் அவனைப் பாடும்போது எங்கள் அன்னை எல்லாம் உருகுகின்றனவே. நீ உருகாமல் இருக்கிறோயே. இது உனக்குத் தகுமா? நாங்கள் எங்களுக்குத் தலைவனாக இருக்கிறவனைப் பாடுகிறோம். ‘எங்களுக்கும், உன்னைப் போன்ற மற்றவர் களுக்கும் உரிய தலைவனுக்கிய கிவபெருமானைப் பாடுகிறோமே, நீயும் வந்து பாடு’ என்று சொல்கிறோன்.

ஊனே உருகாய்; உனக்கே உறுமஸமக்கும்
ஏனோர்க்கும் தம்கோணைப் பாடுஏலோர் எம்பாவாய்.

“நாங்கள் எல்லாம் உருக உருகப் பாடுகிறோமே. நீ உருகாமல் படுத்திருக்கிறோயே. அவன் எங்களுக்கு மாத்திரமா தலைவன்? எங்களுக்கும் எம் போன்ற மற்றவர்களுக்கும் உரிய தலைவன் அல்லவா? அவனை எங்களோடு வந்து பாடுவாயாக” என்கிறோன்.

மானே நீ நெள்ளை நாளைவந்து உங்களை
நானே எழுப்புவன் என்றலும் நானுமே
போன திசை பகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றே
வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்

தானே வந்து எம்மைத் தலையளித்துதூட்ட கொண்டருளும் வான்வார் கழல்பாடி வாதோர்க்குஉன் வாய்திறவாய் ஊனே உருகாய் உனக்கே உறும்எமக்கும் ஏனோர்க்கும் தமக்கோஜீப் பாடுவலோர் எம்பாவாய்.

“மான் போன்ற பெண்ணே, நீ நேற்று நாளைவந்து உங்களை நானே முன்னுலே வந்து எழுப்புவேன் என்றும் பிறவாறும் சொன்னவை நானைம் இல்லாமல் இன்று போன திசை எது? அதைச் சொல்வாயாக. உனக்கு இன்னும் விடிய விக்லீயோ? தேவலோகமும், பூலோகமும், பிற உலகங்களும் அறிவதற்கு அரியவனுகிய சிவபெருமான் நம்முடைய முயற்சியின்றியே தன்னுடைய பேரருளால், தானே வந்து ஒன்றுக்கும் பற்றுத் எம்மைச் சிறந்த அருள் ழுண்டு ஆட்கொண்டு அருளினான். அவனுடைய பெருமை பொருந்திய நீண்ட திருவடிகளைப் பாடி நாங்கள் வந்திருக்கிறோம். எங்களுக்கு உன் வாயிலைத் திறப்பாயாக” துள்ளித் துள்ளிக் குதித்து எழுபவள் ஆதவின் ‘மானே’ என்று அழைக்கிறார்கள். நென்னல்—நேற்று. நானே வந்து எழுப்புவன் என்றது, நீங்கள் வந்து எழுப்பும்வரை படுத்திராமல், நாளே முதலில் எழுந்திருந்து உங்களை முதலில் வந்து எழுப்புகிறேன் என்ற படி. நானே—ஏகாரம், பிரிந்தை. “இப்படிநேற்றுச் சொன்ன வள் இன்று படுத்திருக்கிறோயே. உனக்கு நானைம் இல்லீயா? இயல்பாக நானை உள்ளவளாயிற்றே. அந்த நானைம் இப்போது எங்கே போயிற்று?” என்று கேட்கிறார்கள். இன்னம் புலர்ந்தின்றே என்றது, ‘உலகம் எல்லாம் விடந்துவிட்டது. அவரவர்கள் தங்கள் செயல்களைச் செய்கிறார்கள். உனக்கு மாத்திரம் இன்னும் விடியவில்லையோ?’ என்றபடி வானே, நிலனே, பிறவே என்பவற்றிலுள்ள ஏகாரங்கள் என்ன ஏகாரம். இறைவன் தேவலோகத்தில் உள்ளவர்களாலும் பூலோகத்தில் உள்ளவர்களாலும், மற்ற உலகத்தில் உள்ள வர்களாலும் அறிவதற்கு அறியவன். அத்தகைய பெருமான் நம்பிடத்திலுள்ள பெரும் கருணையினால், நம்மால் அவனை அடைய முடியாது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, தானே

இன்னும் துயினுதியோ?

எழுந்தருளி வந்து நம்மை ஆட்கொண்டான். அவன் செய்த அன்பு மிகச் சிறந்த அன்பு. தலையளி. அத்தகைய தலையளி யைச் செய்து நம்மை ஆட்கொண்டு அருளினவன் அவன். அவன் கழல் மிகப்பெருமை உடையது. மிக நீண்டது; வான் வார் கழல். அவற்றைப் பாடி நாங்கள் வந்திருக்கிறோம். நீயும் எங்களுடன் வரவேண்டும். அப்படி இல்லாமல் படுத் திருக்கிறோம். இப்போதாவது உள்வாசலைத் திறப்பாயாக;¹⁹ வான் வார் கழல்—என்பதற்கு தேவலோகத்தில் நடந்த திருவடிஎன்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “இறைவனுடைய திருநாமத்தைக் கேட்டால் அன்பர்களுடைய உள்ளமும், உடலும் உருகும். ஆனால் நீயோ உருகாமல் இருக்கிறும். இறைவனிடத்தில் அன்பு உடைய உனக்கு இது தகுமா?” என்று கேட்கிறான். உனக்கே உறும் என்பதில் உறும், காகுஸ் வரம். உறுமா என்பது பொருள். “அவன் எங்களுக்கு மாத்திரமா தலைவன்? உனக்கும் உன்னைப் போன்ற பிறருக்கும் தலைவன் அல்லவா? அவனைப் பரட வேண்டாமா? வந்து பாடு?” என்று கொல்கிறான்.

இந்தப் பாடலால் தங்களைப் போல அவளும் வந்து தங்களோடு சேர்ந்து இறைவன் புகழைப் பாடவேண்டும் என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறான்.

3. வாளா கிடத்தியால்

“தாய் போன்ற பெண்ணே, எங்களுக்கு எல்லாம் வழி காட்டி போன்றவள் அல்லவா நீ! நீ இப்படி இருக்கலாமா? உன் செயல்களுள் இவ்வாறு சொம்பி இருப்பதும் கிலவோ? நாங்கள் இறைவன் பெருமையைச் சொல்லிப் பேசகிறோம். பல தேவர்களும் நினைப்பதற்குக் கூட அரியவன் ஆகிய ஒப்பற்ற ஒருவன், பெரும் புகழை உடையவன், திருச்சின்னங்கள் கேட்டால் கிவனே என்று வாய் திறந்து முன்னெல்லாம் முழங்குவாயே! பாடுவதற்கு முன்னால் ‘தென்னு’ என்று சொல்வதற்கு முன்பு தீயிலிட்ட மெழுது போல உருகிப் போவாயே. இப்போது எப்படி இருக்கிறோம்? நாங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ‘என் ஆணை போன்றவன். என் தலைவன், என் இன்னமுதன்’ என்று எல்லோரும் சேர்ந்து சொன்னேன். வெவ்வேறுகவும் சொல்கிறோம். அப்படி இருந்தும் இன்னும் உறங்குகிறேயே! உன்னுடைய நெஞ்சில் அன்பு இல்லையா? வன் நெஞ்சசமும், பேசைதமையும் உடைய வர்களைப்போல ஒன்றும் செய்யாமல் படுத்துக் கிடக்கிறேயே! உன்னைச் சொல்லிக் குற்றம் இல்லை. உன்னை ஆட்கொண்டிருக்கிற தூக்கத்தின் நிலை அது. தூக்கத்தின் தன்மைதான் என்னே, ஆச்சரியம்” என்கிறீர்.

தமிழ்மைவிடச் சிறந்தவளாகவும் வழிகாட்டியாகவும் இருந்ததால்,

அன்னே

என்று விளிக்கிறார்.

இவையும் கிலவோ

என்றது இப்படி படுத்துக் கிடப்பதும், சம்மா இருப்பதும் உனக்குரிய சில.காரியங்களா என்ற பொருளையுடையது.

பல அமரர்
உன்னற்கு அரியான்

தேவர்கள் முப்பத்து முக்கோடி பேர்கள் என்று சொல்வது வழக்காதவின் பல அமரர் என்கிறார்கள். அவர்கள் நினைத்துப் பார்ப்பதற்கும் அரியவன் ஆதலின் உன்னற்கு அரியான் என்கிறார்கள். அப்படி உள்ளவாகள் பலர் அல்ல. அவன் ஒருவன்தான். எனவே,

இருவன்

என்கிறார்கள். அவன் ஒப்பற்றவன்; பெரும் புகழை உடையவன் என்ற எண்ணத்தோடு

இருஞ்சீரான்

என்கிறார்கள்.

முன் பெல்லாம் திருவீதியில் எம்பெருமான் எழுந்தருளும் போது சின்னங்கள் வாசிப்பார்கள். ‘‘மூர்த்தி எழுந்தருளும் வதற்கு முன்னே அந்தச் சின்னங்கள் காத்தல் கேட்டவுடனே, ‘சிவனே’ என்று வாய் திறந்து முழங்குவாயே! பாடுவதற்கு முன்னால் ‘தென்னு’ என்று சொல்வதற்கு முன்பே தீயிற் சேர்ந்த மெழுகுபோல உருகுவாயே’ என்கிறார்கள்.

சின்னங்கள் கேட்பச் சிவன்என்றே வாய்திறப்பாய்
தென்னுள்ள ஞமுன்னாம் தீசேர் மெழுகுஞப்பாய்

சின்னங்கள் என்பன இறைவன் எழுந்தருளுவதற்கு முன் ஹதுகின்றவை. மிக நீளமாக இருப்பவை. ‘சிவபெருமானைக் காணுமல், அந்தச் சின்னங்களின் ஓலியைக் கேட்ட அளவில் சிவனே என்று வாய் திறந்து உருகுபவள் ஆயிற்றே’ என்கிறார்கள்.

தென்னுள்ள முழுன்னம் தீசேர் மெழுகுஷ்ப்பாய்.

பாடுவதற்கு முன் தரனன என்று இப்போது சொல் கிருர்க்கேன், அது போன்றது தென்ன என்பது. “பாடுவதற்கு முன்னால் இராகத்தைத் தொடங்கும்போதே நீ தீயில் விழுந்த மெழுகுபோல உருகி நிற்பாயே. நாங்கள் இன்று இவ்வளவு பாடியும் சம்மா இருக்கிறோயே! எல்லோரும் சேர்ந்து பாடியும் சம்மா படுத்தக் கிடக்கிறோயே” என்கிறார்கள்.

என்னுணை என்அரையன், இன்னமுதுஎன்று எல்லோரும் சொன்னேரும்கேள், வெவ்வேறும்; இன்னம் துயிலுதியோ?

ஆனை என்பது பெருமைக்குரிய வார்த்தை. விலங்குகளில் மிகப் பெரியது. என் ஆனை என்பது திருவண்ணாமலையிலுள்ள என்பெருமானைக் குறிக்கும். என் அரையன் என்று எங்கஞக்குத் தலைவன் என்றபடி. சாவர மூவாப் பெரு வாழ்வு தருபவன் ஆதலின் ‘இன்னமுது’ என்றார். “நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து சொன்னேரும். தனித்தனியாகவும், வெவ்வேறுகவும் சொன்னேரும்” என்பதைக் குறித்து,

எல்லோரும் கொன்னேரும்கேள், வெவ்வேறும்

என்கிறார்கள். ஒருத்தி சொன்னாலே எழ வேண்டியவளி, எல்லோரும் சொன்ன பிறகும் துயில்கிறுளே என்ற கருத்துடன்,

இன்னம் துயிலுதியோ?

என்கிறார்கள். “இறைவனுடைய திருவருவத்தைக் காணும் வேயே, சின்னத்தைக் கேட்டே உருகுகின்ற நீ, இப்போது இத்தனை பேரும் அவன் பெருமையைச் சொல்லியும் சம்மா கிடக்கிறோயே! உன் நெஞ்சம் வளியதோ? நீ அறியாமை உடையவளோ? சம்மா கிடக்கிறோயே!”

ஷன்னெஞ்சுப் பேறையர்போல் வாளா கிடத்தியால்

“உன்னைப் சொல்லிப் பயன் இல்லை. உன்னை அணைத்திருக்கும் தூக்கம் அத்தனை வலியது என்பது தெரிகிறது”

என்னே துயிலின் பரிசு!

“துயிலின் தன்மைதான் என்ன ஆச்சரியம்! எங்களோடு சேராமல் உன்னை அணைத்துக்கொண்டிருக்கிறது” என்கிறுள்.

அன்னே இவையும் சிலவேரா? பலஅமரர்
 உன்னற்கு அரியான், ஒருவன் இருஞ்சீரான்
 சீனனங்கள் கேட்பச் சிவன்என்றே வாய்திறப்பாய்
 தென்னுள்ள மூன்னம் தீசேர் மெழுகுதூப்பாய்
 என்னுணை, என் அரையன், இன்னமுதுஎன்று எல்லோமும்
 சொன்னேனும்கேள். வெவ்வேறுப், இன்னம் துயிலுதியோ?
 வன்னென்றுசப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்;
 என்னே துயிலின் பரிசு ஏலோர் எம்பாவாய். (7)

“தாய் போன்றவரே, நீ இவ்வாறு இருக்கும் செய்கள் நீ செய்கின்றவற்றுள் சிலவேரா? பல தேவர்கள் உன்னுவதற் கும் அரியவன் ஆகிய ஒருவன், பெரிய புகழை உடையவன் சிவபெருமானுடைய திருச்சின்னங்கள் கேட்க, ‘சிவனே’ என்று வாய் திறந்து முழங்குவாயே! இராகத்தைப் பாடு வதற்கு முன் எதன்னு என்று தொடங்குவதற்கு முன்பு தியில் சேர்ந்த மெழுகு ஒத்து உருகுவாயே! இப்போது நாங்கள் எல்லோரும் ‘என் ஆணை, என் அரையன், இன்னமுது’ என்று செரன்னேமே, கேள். வெவ்வேறுகவும் சொன்னேம். இன்னும் துயில்கிறுபே! விலை நெஞ்சுகடைய பேதையர் போலச் சம்மா கிடக்கிறுயே! தூக்கத்தின் தன்மைதான் என்ன வலியது!

தம்மைவிடச் சிறிது பெரியவன், முத்தவள் ஆதவின் ‘அன்னே’ என்று விளக்கிறார். “நீ செய்கின்ற காரியங்கள் இவையும் பக்தர்களுக்கு உகந்தன ஆகுமோ?” என்னும் பொருளில் “இவையும் சிலவோ” என்று கேட்கிறார். “முன்பெல்லாம் இறைவனுடைய திருச்சின்னம் வாயிலில் கேட்ட ஆளவிலே ‘சிவனே’ என்று வாய் திறந்து கூவுவாயே!

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நினைப்பதற்கு அரியவனுக் கிருப்பவன் அவன். தனக்குச் சமானமில்லாத ஒருவன். அவன் புதீ விரிக்க விரிக்கப் பரவும்; ஆதலால் ‘இருஞ் சீரான்’ என்கிறுன் அவன் எழுந்தருங்கபோது மன்னுலே வாசிக்கின்ற சின்னங்கள் ஒனிக்கின்றன “அவற்றைக் கேட்ட உடனெயே சிவனே என்று வாய் திறந்த முழங்குவாயே” என்கிறுன். பாடுவதற்கு முன்னுலே தரனன் என்று இப்போது வழங்குவார்கள். அதுபோல தென்னு என்று அப்போது தொடங்குவார்கள். “அப்படித் தொடங்குவதற்கு முன்னுலே தீயைச் சேர்ந்த மெழுகுபோல உருகி நிற்பாயே! நீ இப்போது ஒன்றும் செய்யாமல் இருக்கிறோயே” என்கிறுன். “நாங்கள் தனித்தனியாகவும், வெவ்வேறுகவும் இறைவனைப் போற்றுகிறோம். ‘என் ஆணைபோன்றவன், என் அரையன், இனிய அழுதுபோன்றவன்’ என்று எவ்வோரும் சொன்னேன். நீ அதைக்கேள். தனித்தனியாகவும் சொன்னேன். அவற்றைக் கேட்டு இன்னமும் உறங்குகிறோயா? துயிலுதியோ?” சிவபெருமான் எழுந்தருங்கபோது முன்னுலே திருச்சின்னங்கள் வாசிப்பது வழககம் இறைவன் ஆணையைப் போன்ற கீர்ம் உடையவன் ஆதலால் ‘என் ஆணை’ என்றார். திருவன்னுமலைப் பெருமானுக்கு என் ஆணை என்பது ஒரு திருநாமம். உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் எவ்வளாம் குறிப்பிட்ட பகுதியை ஆள். எவ்வளா உலகங்களையும் தன ஆட்சிக்குள்ளே கொண்டு காப்பாற்றுகிறவன் இறைவன் ஆதலால், ‘என் அரையன்’ என்று சொல்கிறார். தீவரவர்கள் கடைந்து உண்ட அழுது அவர்களுக்குச் சாவாமையைத் தரும் என்று என்னினர்கள். ஆலுவ அதை உண்டும் அவர்கள் இறந்து விட்டார்கள்.

“விண்ணோர் அழுது உண்டும் காவு”

என்று சிலப்பதிகாரம் சொல்கிறது. “அந்த அழுததைப் போன்று இல்லாமல் என்றைக்கும் இன்பம் தரக்கூடியதாக, பிறவிப் பின்னையைப் போக்கி மீண்டும் பிறந்து இறக்காமல்

செய்கின்ற இன்னமுது அவன். அவ்வாறு எல்லோரும் சேர்ந்து சொன்னேம். நீ அதைக் கேட்டாய். வெவ்வேறுகவும் சொன்னேம். அவற்றைக் கேட்டும் இன்னும் உறங்குவாயோ?" என்கிறார்கள்.

"முன் பெல்லாம் இறைவனுடைய புகழைப் பேசவாயே இப்போது அவற்றை மறந்து போன்றோ? முன் ஒன்று சொல்லிப் பின் ஒன்று செய்யும் வஞ்சக நெஞ்சம் கொண்ட வர்கள் எப்படி இருப்பார்களோ அப்படி இருக்கிறோயே! ஒரு சொல்லும் சொல்லாமல், எந்தவிதமான மெய்ப்பாடும் இல்லாமல் சம்மா படித்துக்கிடக்கிறோயே! 'வன்நெஞ்சம் பேசைதய+போல் வாளா கிடத்திருயே' என்கிறுள்" உன்னைச் சொல்லிக் குற்றம் இல்லை. உன்னை ஆட்கொண்டிருக்கும் உறக்கம் அவ்வளவு வலியதாய் இருக்கிறது. அந்த உறக்கத் தின் தன்மை என்ன ஆச்சரியம்! இதைப்போல நான் கண்டது இல்லை; என்னே துயிலின் பரிசு!"

பலபேர் சேர்ந்து பாடியும் எழாமல் இருப்பதை பார்த்து அவ்வாறு சொல்கிறுள்.

9. ஈது என்ன உறக்கமோ?

வேரெரு வீட்டுக்குப் போய் அங்கே படுத்துக் கிடச்கும் பெண்ணைப் பார்த்துப் பேசுகிறான் வந்தவர்களில் தலைவி.

“விடிந்து விட்டதே! அகிறிக்கொயாகிய கோழி கூவி விட்டது. மற்றப் பறவைகளும் எங்கும் ஒனிக்கத் தொடங்கி விட்டன. சப்தஸ்வரங்களை உடைய வாத்தியங்கள் முழங்கு கின்றன. விடியற்காலத் தில் ஊதும் எவன் சங்கை எங்கும் ஊதுகிறார்கள். இவை உன் காதில் விழுவில்லையா?..”

கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகு எங்கும்; ஏழில் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்குளங்கும்.

“நாங்கள் யாவரும் உன் வீட்டு வாசலுக்கே வந்து இறைவனைப் பாடினேனே. அவன் தனக்குச் சமானம் வேறு இல்லாத பரஞ்சோதி. அவனுடைய மேலான கருணைக்கும் ஒப்பு இல்லை. அவனைப் பற்றியன யாவும் ஒப்பு இல்லாதவை, இவற்றையெல்லாம் சொல்லி நாங்கள் பாடினேன். நீ அவற்றைக் கேட்க வில்லையா?”

கேழ்தில் பரஞ்சோதி. கேழ்தில் பரங்கருணை, கேழ்தில் விழுப் பொருள்கள் பாடினேன்; கேட்டிலையோ?

“நீ வாழ்வாயாக! இவ்வளவு நாங்கள் பேசியும் நீ உறங்குகிறேயே! இது என்ன உறக்கமோ? உன் வாயிலைத் திறவாய்.”

வாழி! ஈது என்ன உறக்கமோ? வாய்திறவாய்.

“எல்லா உலகையும் ஆனும் ஆக்ஞா சக்கரத்தையடைய சிவபெருமாணிடம் உனச்குள்ள அன்புடைமை ஆகும் வள்ளும் இவ்விதந்தானே? நீ இறைவனிடம் அன்பு உடைய வளாயிற்றே! அது இந்த எல்லைக்குள் நின்று விட்டதா? நாங்கள் பாடியும் கேட்காமல் செய்து விட்டதா?”

ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாரே?

“இனி நீ எழுந்து வா. எல்லா யுகங்களுக்கும் முதல் வருகை, ஆதி பரம்பொருளாக நிலையாக நிற்கும் ஒப்பற்ற எம் பெருமாறும், உமாதேவியைத் தன் பங்கில் உடையவனும் ஆகிய இறைவனைப் பாடு.”

ஊழி முதல்வனும் நின்ற ஒருவனை,
ஏழைபங்க் காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய்!

ஏழைபங்காளன் என்பதற்கு ஏழைகளின் பங்கிலிருந்து பாதுகாக்கும் தீந்தயாளன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

கோழி சிலம்பக் சிலம்பும் குருகுளங்கும்;
ஏழில் இயம்ப, இயம்பும் வெண் சங்குளங்கும்;
கேழ்தில் பரஞ்சோதி கேழ்தில் பரங்கருளை
கேழ்தில் விழுப்பொருள்கள் பாடினேம்; கேட்டிலையோ?
வாழி.ஈ தென்ன உறக்கமோ? வாய்த்திறவாய்;
ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாரே?
ஊழி முதல்வனும் சின்ற ஒருவனை
ஏழைபங்க் காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய்!

“கோழிகள் கூவ எங்கும் மற்றப் பறவைகள் ஒலிக் கின்றன. ஏழு சுவரங்களையுடைய வாத்தியங்கள் முழங்க,
விடியற்காலையில் சனதும் வெண் சங்குகள் எங்கும் ஒலிக் கி. — 3

கின்றன. புறத்திலே இத்தகைய ஒலிகள் ஒனிச்க இங்கே நின் வாயிலில் வந்து நாங்கள் நின்று ஒப்பற்ற பரஞ்சோதியாகிய இறைவனுடைய ஒப்பற்ற மேலான கருணையையும் ஒப்பற்ற மேலான அவனைச் சார்ந்த பொருள்களையும் பாடினாரே! நீ அவற்றைக் கேட்கவில்லையா? நீ வாழ்வாயாக! இப்படி உன்னை அழுத்தி வைக்கும் இது என்ன தாக்கமோ, தெரிய வில்லையே! நீ உன் வாயிலைத் திறப்பாயாக. ஆக்ஞா சக்கரத்தையுடைய சிவபெருமானிடத்தில் உளக்குள்ள அன்புடைமை ஆகும் வண்ணம் இவ்வண்ணந்தானு? யுகங்களுக்கெல்லாம் முன்னே ஒருப்பவனுக நிற்கும் ஒப்பற்ற சிவபெருமானை, ஏழைபங்காளை. நீ எழுந்து வந்து பாடுவாயாக.”

விடியற் காலத்தே கூவும் கோழிகள் கூவின. பறனவகள் கூடு விட்டுச் சிறகடித்துப் புறப்படுவதற்கு ஒலிக்கின்றன. அதனால்,

“கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகுளங்கும்”

என்கிறுள். சிலம்ப—ஒலிக்க. குருகு—பறனை.

எழு சுவரங்களையுடைய வாத்தியத்தை ஏழில் என்றன. சுரங்கள் எழுக்கு இருப் பிடமான இஙசக் கருவி என்று பொருள் கொள்க. ஏழில் என்பதோர் பறனவ என்பாரும் உளர். விடியற்காலையில் சங்கதுதல் வழக்காதவின்,

“இயம்பும்வெண் சுங்கெங்கும்”

என்றுள்.

“புறத்தே ஒலிக்கும் ஒலிகளைக் கேட்டாலே எழுந்து விடலாம். நீ எழுவில்லை. இப்போது நாங்கள் உன் நாதாங்கி யைப் பிடித்துக் கொண்டு பாடுகிறோமே! ஒப்பற்ற பரஞ்சோதியாகிய இறைவனுடைய மேலான கருணையையும்

அவனுடு சார்ந்த ஒப்பற்ற பொருள்களையும் பாடினாலும்;
கேட்கவில்லையா?“

கேழ்தில் பரஞ்சோதி, கேழ்தில் பரங்கருணை,
கேழ்தில் விழுப்பொருள்கள் பாடினாலும்; கேட்டிலையோ!

“இதற்கெல்லாம் உன் ஆழ்ந்த உறக்கந்தான் காரணம்.
நீ வாழிக் அந்த உறக்கத்தைத்தான் சொல்லவேண்டும்.
இது என்ன மயக்கம் தரும் உறக்கமோ தெரியவில்லை,”

வாழிரா தென்ன உறக்கமோ?

‘உன் வாயிலைத் திறந்து எங்களோடு சேர்ந்து
பாடுவாயாக.’’

‘உன் வாய் திறவாய்’ என்பதற்கு ‘உன் வாயைத்
திறந்து எங்கள் கேள்விக்குப் பதில் சொல்வாய்’ என்றும்
பொருள் கொள்ளலாம்.

ஆழி என்பது சக்கரம், ஆழியான் என்பதை உலகத்தைப்
படைக்குக் காத்து அழிக்கும் ஆக்னாசக்கரத்தை உடைய
வன் என்றபடி. ஊழி முதல்வன் என்பது காலம் கடந்தவன்
என்பதைக் குறித் துறின்றது. நின்ற—நிலையாகச் சலனமின்றி
நின்ற—ஒருவனை—ஒப்பற்றவனை. ஏழைபங்காளன்—உமா
தேவியைப் பாகத்திலே கொண்டவன்; தீணத்யாளன் என்றும்
கொள்ளலாம்.

இறைவனை எங்களோடு வந்து சேர்ந்துகொண்டு பாடு
வாயாக என்பது கருத்து

கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகெங்கும்;
ஏழில் இயம்ப இயம்பும் வென்ன சுங்களங்கும்;
கேழ்தில் பரஞ்சோதி கேழ்தில் பரங்கருணை
கேழ்தில் விழுப்பொருள்கள் பாடினாலும்; கேட்டிலையோ?
வாழிரது என்ன உறக்கமோ? வாய்திறவாய்;
ஆழியான அன்புடைலம் ஆமாறும் இவ்வாரே?
ஊழி முதல்வனுய் நின்ற ஒருவனை
ஏழைபங் காளனையே பாடேலோர் எம்பாவாய்!

10. உன் அடியார் எம் கணவர் ஆவார்

பெண்கள் இப்போது எல்லோரும் கூடிக்கொண்டார்கள். இறைவனைத் துதிக்கத் தொடங்குகிறார்கள். அவன் எல்லாப் பொருளுக்கும் மூலமான ஆதிமூலப் பழம்பொருள். ஆகவே,

முன்னெப் பழம்பொருட்கும் முன்னெப் பழம்பொருளே!

என்கிறார்கள். மேலும் மாறிமாறிப் புதிய புதிய பொருள்கள் வருகின்றன. புதிய புதிய நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. அவற்றுக்குப் பின்டும் புதுமை உடையவருக இறைவன் இருக்கிறான். இதனே,

பின்னெப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமிதுப் பெற்றியனே!

என்று சொல்கிறார்கள். இத்தகைய சிறந்த பெருமானைத் தமிழடைய தலைவருக்கப் பெற்ற சிறப்பு உடைய அடியார்கள் அவர்கள். ஆதலால்,

உன்னெப் பிரானுகப் பெற்றங்கள் சீரடியோம்

என்று அதனைக் கூறிக் கொள்கிறார்கள். மனிதர்களுக்கு அடியார்களாக இருப்பதைவிட இறைவனுக்கு அடியார்களாக இருப்பதன் காரணத்தால் ‘சீரடியோம்’ என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.

தொண்டர்கள் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து பணி செய்தால் அந்தப் பணிக்கு ஜிடையூறு இல்லாமல் இருக்கும். தனியாக

நின்று பணி செய்தால் சில சமயங்களில் சலிப்பு உண்டாகும். அப்படியின்றிக் கூட்டத்திலே சேர்ந்து திருப்பணி செய்தால் எல்லோரும் ஊக்கமாக அந்தப் பணியைச் செய்வார்கள். ஆகவே அடியார்களுடைய தொடர்பு தமக்கு வேண்டுமென்று சொல்ல வருகிறார்கள்.

“உன்னுடைய அடியார்களின் தாலை நாங்கள் பணி வோம். அவர்களுக்குப் பக்குவமான காரியங்களை நாங்கள் செய்வோம்.”

உள்அடியார் தாள்பணிவோம்; ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்.

“அவர்கள் எங்களுடைய பக்குவத்தை அறிந்து எங்களிடம் அன்பு காட்டுவார்கள். அதுன்மேல் அவர்களே எங்களை மன்றத்துக்கொள்வார்கள்.”

அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார்.

“எங்களுடைய கணவன்மார் களின் உள்ளம் அறிந்து அவர்கள் சொல்லுகின்ற வழியே தொழும்பாக நாங்கள் பணி செய்வோம். அவர்கள் உன்னுடைய பக்தர்கள் ஆகையால் அவர்கள் சொல்வன எல்லாம் உன்னுடைய திருப்பணியைச் சார்ந்தே இருக்கும். அவர்கள் எங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, எங்கள் பண்பை உகந்து சொல்வன எல்லாம் உன்னுடைய தொழும்பாகவே இருக்கும். நாங்கள் அந்தப் பணிகளை விடாமல் செய்வோம்.”

அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார்; அவர்கள் தொழும்பாய்ப் பணிகெய்வோம்.

“அத்தகைய பெரிய பேறு எங்களுக்குக் கிடைக்குமாறு நீ அருள் செய்யவேண்டும். எம்முடைய தலைவனுகிய நீ

எங்களுக்கு அவ்வாறு அருள் செய்வாயாக, எங்களுக்கு வேறு குறையும் இல்லாமல் இருக்கும்.

“உலகத்திலுள்ள பொருள்களால் வருகின்ற திருப்தி மிகவும் அற்பமானது. ஆகவே இவை எல்லாம் அழிந்து போகும். ஆனால் உன்னுடைய திருவருள் எல்லாக் காலத்தும் நின்று எங்களுடைய பிணிகளை எல்லாம் போக்கி எங்களுக்கு நல்வாழ்வு தரும். ஆகையால் நாங்கள் சொன்னபடி நீ எங்களுக்கு அருள் செய்யவேண்டும்.”

இன்ன வகையே எமக்குளம்கோன் நல்குதியேஸ்
என்ன குறையும் இலோம்.

உலகம் தோன்றியது எப்போது என்று யாருக்கும் தெரியாது. அப்படித் தெரிந்த பொருள்களுள் மிகவும் பழைய பொருள் இது என்று ஒருவர் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டினாலும் அதற்கு முன்பாக ஆண்டவன் இருக்கிறன். அந்தப் பொருளைப் படைத்தவனே அவன்தானே? படைக்கப்பட்ட பொருளுக்கும் முன்பே படைப்பவன் இருக்கத்தானே வேண்டும்? ஆகையால்,

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே!

என்கிறார்கள். பல புதிய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் நாளுக்கு நாள் வருகின்றன. பழமையில் ஊறியவர்களுக்கு அவைகள் புதுமையாகத் தோன்றுகின்றன. இந்தப் புதுமைகள் நாளுக்கு நாள் வெவ்வேறுக வருகின்றன. பின்னும் பின்னும் புதுமைகள் வரவரா அந்தப் புதிய பொருள்களுக்கு அப்பாலும் புதிய பொருளாக இறைவன் இருக்கிறான்.

பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும்அப் பெற்றியேன்!

முன்னைப் பழம்பொருள் என்று சொன்னாலா தனின் பின்னைப் புதுமை என்று சொல்கிறான். எல்லாக் காலத்தும்

இறைவன் இருக்கிறான் என்ற கருத்தை இவ்வாறு சொன்னார். “என்றைக்கும் நித்தியனுக்குள்ள உன்னை எங்களுடைய தலைவருக்குப் பெற்ற பெருமை எங்களுக்கு உண்டு. இதைவிடப் பெரிய சிறப்பு வேறு இல்லை. ஆகையால் நாங்கள் எல்லாம் உன் சிறப்புடைய அடியார்கள்.”

உன்னைப் பிரான்குப் பெற்றுஉன் சீரடியோம்.

“எங்களுடைய அடிமைத்தனம் உன்னேடுநிற்பது இல்லை. உன்னுடைய அடியார்களுக்கும் நாங்கள் பணி செய்வோம். அவர்கள் செய்கின்ற பணிகள் எல்லாம் உன்னேடு தொடர்புடையனவாக இருக்கும்; ஆதலின் அவர்கள் தொடர்பால் எங்கள் பக்திக்குச் சிறிதும் குறைவு வராது. ஆகவே, அவர்களுக்கு எவ்வ எவ்வ பக்குவமான பொருள்களோ அவற்றை எல்லாம் நாங்கள் செய்து கொடுப்போம். அன்னவரே எங்கள் கணவர்கள் ஆவார்கள்.” “அன்னவரே” என்பதிலுள்ள ஏகாரம் பிரிநிலெஞ்காரம். “உலகத்திலுள்ள செலவர்களுக்குப் பிரியமாக நடந்துகொண்டு அவர்களுடைய தயவுப் பெறு கிறவர்களே பெரும்பாலும் அப்படி இல்லாமல் நாங்கள் உன்னுடைய அடியார்களுக்கே பாங்காவோம்” என்பதை இந்த ஏகாரம் குறிக்கிறது. “அவ்வளவு சிறப்புடைய பெரிய வர்களோடு பக்குவமாகப் பழகியதால் அவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் இடையே தொடர்பு இறுக்கமாகும். அவர்கள் எங்களேயே மனந்துகொண்டவர்கள், நாங்களும் அவர்களை நன்றாக உணர்ந்துகொண்டவர்கள். ஆதலினால் எங்கள் வாழ்க்கைத் துணைவராக வேறு யான்றியும் கருதாமல் அவர்களேயே எந்தள் கணவராக ஆக்கிக்கொள்வோம். அவர்மனமுவந்து எங்களை ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.”

அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார்; அவர்களுக்கு

சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிகெய்வோம்.

“கணவருடைய மனம்போல் நடப்பது உன்மையான பத்தினிமாருக்கு அழுது அவர்கள் உன் அடியார்கள் ஆதலின்

அவர்கள் சொல்வன் எல்லாம் உன் தொழும்போடு.தொடர் புடையவனவாக இருக்கும். அந்தப் பணிகளை நாங்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு செய்வோம். இத்தகைய நிலை எங்களுக்கு வந்துவிட்டால் வேறு என்ன வேண்டும்? இந்த நிலையைத் தருவதற்கு எங்களுடைய தலைவருகிய உன்னை அல்லாமல் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? அந்த வகையில் எங்களுக்கு எங்களுடைய கோள் ஆகிய நீ அருள்புரிய வேண்டும். இவ்வாறு நீ செய்தால் நாங்கள் எந்த விதமான குறையும் இல்லாமல் இருப்போம். உலகிலுள்ள பொருள்களால் உண்டாகின்ற இன்பத்தைத்திட உன்னுடைய திருவருளால் உண்டாகிற இன்பம் மிகப் பெரியது. அதனை இந்த உலகத்தில் பெற்றுவிடுவோமானால் எங்களுக்கு வேறு என்ன குறை இருக்கப் போகிறது? நாங்கள் பரிசூரனை ஆனந்தத்தைப் பெறுவோம்.”

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப் பெற்றியனே
உன்னைப் பிரானைக்கப் பெற்ற உன்சீரிடியோம்
உன்அடியார் தான்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார் அவர்உகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்ன வகையே எமக்குளம்கோள் நல்குதியேல்
என்ன குறையும் இலோம்ஏலோர் எம்பாவாய்!

இதனால் ஆண்டவனுடைய அடியார்கள் தொடர்பு தங்களுக்கு வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள்.

11. ஏது அவைப் பாடும் பாரிசு?

ஆண்டவன் பெருமையைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்கள். முதலில் அவனது பாதத்தைச் சொல்கிறார்கள். இறைவனைத் தரிசிக்கும்போது அவனது திருவடியைத் தரிசிப்பதூன் முறை.

பரவுவார் இமையோர்கள் பாடுவன் நால்வேதம்
குரவுவார் குழல்மடவாள் கூறுஉடையாள் ஒருபாகம்
விரவுவார் மெய்துன்பின் அடியார்கள் மேன்மேல்உன்
அரவுவார் கழல்இனைகள் காண்பாரோ அரியானே?

என மணிவாசகர் பிறதோரிடத்தில் பாடுகிறார். இறைவனுடைய திருவடியை முதலில் கண்டு ஈடுபட்டு, பிறகு அவனது திருவருவத்தைப் பார்க்க வேண்டும். நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படையில் இறைவனைச் சொல்லும்போது

மதனுடை நோன்தாள்

என்று முதலில் இறைவனது திருவடியை எடுத்துச் சொல்கிறார்.

இறைவனுடைய பாதமாகிய தாமரை மலர் ஏழு பாதாளங்களுக்கும் கீழே இருக்கிறது. அதாவது அதுதான் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாகத் தாங்கி நிற்பது. நம் முடைய அறிவுக்கும் கண்ணுக்கும் எட்டாத அதைப்பற்றிச் சொல்வோமானால் நம்முடைய சொற்கள் நழுவிலிடும். ஆகையால்,

பாதாளம் ஏழினும்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்

என்றார். பாதத்தைச் சொன்னவுடன் முடியைப் பற்றி நினைக்கிறார். எந்தப் பொருள் முடிந்தாலும் அவற்றுக்கும் அப்பால் இருக்கிறவன் ஆண்டவன் எல்லாப் பொருளுக்கும் முடிவு உண்டு. முடிவாக உள்ள பொருளுக்கும் முடிவாக அவனே இருக்கிறான். அவன்தான் முடிவான முடிவு. அவன் திருமுடியில் மலர் இருக்கிறது. இங்கே அடியார்கள் அவனுக்கு அலங்காரமாக இட்ட மலர்களை அவன் தன்னுடைய விசுவரூபத்திலும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறான். அடியார்களுடைய அன்றை நினைந்து அவ்வாறு செய்கின்ற பெரும் கருணையாளன் அவன்.

போதார் புணமுடியும் எல்லாப் பொருள் முடிவே.

முதலில் பாதமலர் ‘சொற்கழிவு’ என்றும், இங்கே பொருளின் முடிவு என்றும் சொல்லையும், பொருளைபும் குறித்தார்.

ஆண்டவனுக்கு எத்தனையோ வடிவங்கள். தனக்கென்று ஒருருவம் இல்லாவிட்டாலும் அடியார்களுக்குத் திருவருள செய்யும் பொருட்டுப் பலவகையான திருமேனிகளை எடுத்துக் கொள்கிறான். அருவாக இருக்கிற அவன் முதலில் உருவாக வரும்போது அர்த்தநாரீசுவரராகு வருகிறான்.

நீல மேனி வாலிழழு பாகத்து
இருவன் இருதாள் விழற்கீழ்
மூவகை உலகும் முகிழ்த்தன; முறையே

என்று ஐய்குறுநாறு சொல்கிறது. அப்படி அர்த்தநாரீசுவரராக இருக்கும் திருமேனி ஒன்றுமாத்திரம் அவனுக்குச் சொந்தமானது அல்ல. இன்னும் பலப்பல திருவுருவங்களை ஏற்று அருங்வான்.

பேதை ஒரூபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்.

பேதை என்றது பெண் என்ற பொருளில் நின்றது. எல்லாம் கடந்தவரை இருக்கின்ற அவணை நமக்கு வேதம் பல வகையிலே காட்டுகிறது அந்த வேதத்தின் முதல்வரை இருக்கிறவன் அவன்தான்.

வேத முதல்.

அவனுடைய தொண்டர்களுக்குக் கணக்கே இல்லை. ஆதிகாலம் முதற்கொண்டு இன்றுவரை அவனுக்குப்பலப்பல தொண்டர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொண்டர்களுடைய கூட்டம் என்னி அளவிட முடியாது. தேவலோகத்தில் உள்ளவர்களும், பூலோகத்தில் உள்ளவர்களும் துதித்தாலும் சொல்ல முடியாத பெரும் கூட்டமாகிய தொண்டரைப் பெற்றவன் எம் பெருமான்.

விண்ணேஞ்சூரும் மண்ணும் துதித்தாலும்
ஒது உலவா ஒருதோழம் தொண்டர்உள்ளன்.

தோழம் என்பது கூட்டத்தைச் சொல்வது. இப்போது தொழுவம் என்று வழங்கும் சொற் போன்றது அது.

அந்த ஆண்டவனுடைய திருக்கோயிலில் தொண்டு செய்யும் பெண்களைப் பார்த்துச் சொல்கிறார். ‘இறைவனுடைய குற்றம் இல்லாத மேன்மையான குலத்தில் பிறந்து, கோயிலில் தொண்டு செய்யும் பெண்பிள்ளைகளே!’ என்று விளிக்கிறார்.

கோதில் குலத்துஅரன்தன் கோயில் பிழைப்பிள்ளைகாள்!

அவர்கள் கோது இல்லாத குலத்தில் பிறந்து, திருக்கோயில்களோடு தொடர்புடைய தொண்டுகளைச் செய்பவர்கள். ஆதனின் அவ்வாறு சொன்னார்.

ஆண்டவனைப்பற்றி நாம் புகழிப் புகுந்தால் எவ்வாறு புகழிவது? உலகத்திலுள்ள மக்களுக்கு ஊர் என்றும் பேர் என்றும் உற்றார் என்றும் அயலார் என்றும் வேறுபாடு உண்டு. ஆனால் ஆண்டவனுக்கோ அது இல்லை. எல்லாம் அவன் ஊரி ஆதலால் எந்த ஊரை அவன் ஊர் என்று சொல்வது?

ஏதவன் ஊர்?

அவனுக்குச் சத நாம அருச்சனை இருக்கிறது. சகல்ரா நாம அருச்சனை என்றும் சொல்கிறார்கள். ஒவ்வொரு தலத் திற்கும் வெவ்வேறு சகல்ரா நாமங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுக்குள்ளும் அவனுடைய திருநாமங்கள் அடங்குவது இல்லை. அவனுக்கு என்று தனிப் பேர் இருந்தால் இன்னது என்று சுட்டிச் சொல்ல முடியும். அவனுக்கோ பேர் இல்லை.

ஏதவன் பேர்?

உலகத்திலுள்ள மக்கள் எல்லோரும் அவனுக்குச் சொந்தமானவர்கள். அயலார் என்று சொல்வதற்கு யாரும் இல்லை. அவனுடைய திருவருள் ஆட்சியில் அடங்காத பிராணிகளே கிடையா. ஆகவே அவனுக்கு உற்றார் இவர், அயலார் இவர் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

ஆர் உற்றார், ஆர் அயலார்?

“இவ்வாறு எந்த வகையிலும் எல்லை கட்ட முடியாத அந்தப் பெருமானை நம்முடைய சிற்றறிவும், சிறிய ஆற்றலும் கொண்டு எப்படிப் பாடுவது? அவன் பல பெரியவர்கள் பாடும் பாடலைக் கேட்டவன். அவற்றைக் கேட்டவனுக்கிய அவன் நாம் பாடும் பாடலைக் கேட்பாரா? நாம் அவனை எவ்வாறு பாடுவது? அவனைப் பாடும் தன்மை எது?”

ஏதவனைப் பாடும் பரிசுஏலோர் எம்பாவாய்!

“சிவ பெருமானுடைய பாதமலர் சப்த பாதாளங்களுக்கும் கீழே சொல்லுக்கு எட்டாத நிலையில் இருப்பவை. அன்பர்கள் இட்ட மலர்களுடன் அலங்காரமாக விளங்கும் திருமுடியும் எல்லாப் பொருங்கும் முடிவாக இருக்கின்றது. அவன் ஒரு பக்கத்தில் அம்பினையை வைத்திருக்கின்ற திருமேனியை உடையவன். அந்த ஒரு திருமேனி மட்டும் கொண்டவன் அல்லன். அவன் வேதத்தாலே உணரப்படுகிற முதற்பொருள். தேவலோகத்தில் உள்ளவர்களும், பூத்தோகத்தில் உள்ளவர்களும் துதித்தாலும் எல்லை கட்ட முடியாத பெரும் சூட்டமாசிய தொண்டர்களை உடையவன் அவன். குற்றம் இல்லாத குலத்தில் பிறந்து, இறைவன் கோவிலில் திருப்பணி செய்யும் பெண் பிள்ளைகளே. அவன் ஊர் எது, அவனுக்குப் பேர் எது, அவனுக்கு உற்றர் யார், அயலார் யார், அவைனைப் பாடுகின்ற தன்மை எது?'

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
 போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள் முடிவே
 பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்
 வேதமுதல் விண்ணேஞ்சேரும் மண்ணும் துதித்தாலும்
 ஓத உலவா ஒருதோழம் தொண்டர்உளன்
 கோதில் குலத்துஅரன்தன் கோயிற் பிணுப்பிள்ளைகாள்
 ஏதவன் ஊர் ஏதவன்பேர் ஆர்உற்றர் ஆர்அயலார்
 ஏதவைனைப் பாடும் பரிசுஏலோர் எம்பாவாய! (10)

12. எய்யாமற் காப்பாய்

இறைவனிடம் பெண்கள் விண்ணப்பார் செய்து கொள் கிடோர்கள். நீராடித் தூய்வைப்புடன் இறைவனை வழிபடுகிற வர்கள் அவர்கள், அவர்கள் சிறு பெண்களாதவின் நீராடும் பொழுது உல்லாசமாக ஆடிக் களிக்கிருர்கள். அவர்கள் ஆடும் பொய்கையில் தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன. அவற்றில் வண்டிகள் மொய்க்கின்றன, அத்தனை பேரும் நீராடுவதற்குரிய விசாலமான பொய்கை அது.

மொய்யார் தடம் பொய்கை.

அதிலே அவர்கள் குதிக்கிருர்கள். முடைக் கூன்று ஒளி எழும்புகிறது. கையினாலே நீரை அள்ளி ஒருவர்மேல் ஒருவர் வீசிக்கொள்கிறார்கள். அப்படி வீசும் பொழுதெல்லாம் இறைவனுடைய திருவடிகளைப் பாடிக்கொண்டே வீசுகிறார்கள்.

முகேர்ண்ணக், கையால் குடைந்து
குடைந்துஉன் கழல்பாடு.

“இவ்வாறு உன்னிடம் அன்பு வைத்து எது செய்தாலும் உன்னை மறவாமல் நினைக்கிறோம்; பாடுகிறோம். ஜயன், நாங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக உனக்கு அடியார்களாக இருப்பவர்கள். அவ்வாறு இருப்பதனால் எங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லாமல் வாழ்ந்தோம். உண்மையான வாழ்வு இதுதான் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். இது நீயும் அறிந்ததுதானே?!”

ஜூயா, வழி அடியோம் வாழ்ந்தோம்; காண்,

“திருமேனி நிரம்பி அழலைப் போலச் சிவப்பாய் இருக்கும் எம்பெருமானே, திருநீற்றில் ஆடி உவகை கொள்பவனே, அருட் செல்வம் நிரம்பியவனே, சிறிய இடையெயும் நிறைந்த மையை உடைய விசாலமான கண்ணை யும் உடைய மடந்தையாகிய உமா தேவியின் மணவாளா!”*

ஆராதில்போல் செய்யா, வெண் ணீருடி; செல்வா,

சிறுமருங்குல்
மைஆர் துடங்கன் மணவாளா!

“எங்கள் தலைவனே, நீ அன்பர்களை ஆட்கொண்டார்கள் வதையே திருவிளையாடலாக உடையவன். அத்தகைய விளையாட்டினால் நற்பேறு பெற்றவர்கள் பலர். அவர்களைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறோம். அவர்கள் எவ்வெவ்வாறு நற்பேறு பெற்றார்களோ அவ்வகையெல்லாம் ஒன்றுக்கும் பற்றாத நாங்கள் பெற்று உயந்து நிற்கின்றோம். இதுகாறும் எங்களை உண்ணுடைய அன்பிலே ஈடுபடுத்திப் பாதுகாத்தாற்போல இனியும் இளைக்காமல் எங்களைப் பாதுகாப்பாயாக!”

ஜூயா, நீ ஆட்கொண்டார்கள் உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தோம்;
எம்யாமற் காப்பாய் எமை; ஏலோர் எம்பாவாய்!

உய்ந்து விட்டோம் என்ற பொருளை உடையது,
உய்ந்து ஒழிந்தோம் என்பது. உய்ந்து பிற செயல்களைச் செய்யாது ஒழிந்தோம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மொய்யார் தடம்பொய்க்கை புக்கு முகேர்ளன்னக் கையால் குடைந்து குடைந்துஉள் கழல்பாடி.

ஜூயா, வழி அடியோம் உயர்ந்தோம்கானா; ஆர் அழல்போல் செய்யா, வெண் ணீருடி, செல்வா, சிறுமருங்குல்

மையார் தடங்கண் மடங்கது மனவாளா,
ஜியா, சீ ஆட்கொண் டருஞும் விளோயாட்டின்
உய்வார்கள் உய்யும் வகைளல்லாம் உய்ந்தொம்;
எய்யாமல் காப்பாய் எமை; ஏலோ ஸ்ரீம்பாவாய்!

[வண்டிகள் மொய்க்கின்ற நீர் நிரம்பிய விசாலமான பொய்கையிலே குதித்து முகேர் என்ற ஒலி எழும்ப, கை யினால் நீரை அள்ளி அள்ளி வீசி, உன் திருவடியைப் பாடி, ஜியனே, பரம்பரை பரம்பரையாக உன் அடியோமாக இருக்கும் நாங்கள் உய்தியை அடைந்தோம். நிரம்பிய தீயைப் போலச் சிவந்த திருமேனியை உடையவனே, வெண்மையாகிய திருநீற்றிருந்து அபிடேகம் கொள்பவனே, அருள் என்னும் செல்வத்தை உடையவனே, சிறிய இடையை யும் மையையுடைய விசாலமான கண்ணையுமுடைய உமா தேவியாரின் கணவனே, எம் தலைவனே, நீதொண்டர்ச்சீஸ் பல வகையில் ஆட்கொண்டார்களிரும். அவர்கள் பல்வேறு வகையில் நற்பேறு பெறுகிறார்கள் அவ்வாறு உய்யும் வகை யெல்லாம் நாங்களும் உய்ந்துவிட்டோம். இனி எமழைச் சோர்வடையாமல் கைவிடாமல் யாதுகாப்பாயாக.]

மொய்வண்டு மொய்க்கின்ற, தடம் பொய்கை—விசாலமான நீர் நிலை; பொய்கை—மனிதர் ஆக்காத நீர் நிலை என்று பொருள் எழுதுவார் நக்சினார்க்கிளியர். அவர்கள் கண்ணிப்பெண்களாதவின் பொய்கையில் குதிக்கிறார்கள். அதனால் முகேர் என்ற ஒலி எழும்புகிறது. அப்படிக் குதித்துக் கையினால் தண்ணீரை அள்ளி ஒருவர் மேல் ஒருவர் வீசிக் கொள்கிறார்கள். அதனால், ‘பொய்கை புக்கு முகேர் என்னக் கையரல் குடைந்து குடைந்து, என்கிறார்கள். குடைதலாவது கை நிறைய அள்ளி வீசுதல், உள்ளே முழுசி எழுதலுமாம். அவ்வாறு மூழ்கும் போது இறைவனுடைய திருவடியைப் பாடிக்கொண்டே மூழ்குகிறார்கள். ‘உன்கழில்பாடி’ என்கிறார்கள்.

ஜயன்—தலைவன், வழி அடியோம் என்பது, ‘உன்னைப் பராடுவதும் புகழ்வதும் நாங்கள் புதியனவாகக் கற்றுக் கொள்ளவில்லை. பரம்பரை பரம்பரையாக எங்கள் முன்னேர் காலத்திலிருந்து வந்த வழக்கம் இது. நரங்கள் மறந்தாலும் இந்த வழக்கம் எங்களை விடாது’ என்றபடி, ‘இவ்வாறு செய்வதனால் நாங்கள் உண்மையான வாழ்வை வாழ்ந்தோம். உன்னை மறந்து வாழ்வது வரம்பவன்று. காண, அசை; இதை நீடியே தெளிவாயாக என்னும் ஆம்.

இறைவன் செம்மேனியன். நிரம்பிய அழிலைப் போல ஒளி யும் செம்மையும் உடையவனுதலின், ‘ஆரழல்போல்செய்யா’ என்றார். நீருடி என்பதற்கு நீறு பூசகிறவன், திருநீற்றபி டேகம் கொள்பவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பெண் களுக்கு இடை சிறுத்தல் அழகாதலின், ‘சிறு மருங்குல்’ என்றார். மை இடுவது சுமங்களிக்கு அடையாளம். அம்பிகை நிதிதிய சுமங்களியாதலின் எப்போதும் மை யிட்டிருப்பவள், “‘மைந் நின்ற ஒண்ணன்’” என்று கூறுவது காண்க. தடங்கண்—விசாலமான கண்; விசாலாட்சி. தன் அன்பர்கள் பலருக்கும் கருணை வெள்ளம் பரப்பத்தக்க விசாலமான கண். மடந்தை என்றது பருவத்தைக் குறியாமல் பெண் என்றும் துணையாய் நின்றது. அம்பிகையை ஆண்டவன் இமய அரசன் தர மணந்துகொண்டான். என்றும் தன்னுடன் பிரியாமல் இருப்பவளாயினும் இப்படி ஒரு திருவிளையாடல் புரிந்தான். மீனாட்சி திருமணமும் அத்தலையதே. ஆதலின், ‘மையார் தடங்கண் மணவாளா’ என்கிறார். கல்யாணசுந்தரமுற்றத்தி என்பது இறைவன் திருக்கோலங்களில் ஒன்று. ஜயா என்று இரண்டாம் முறை யும் விலிக்கிறார். ஆதரம் மிகுந்தால் இவ்வாறு மீட்டும் மீட்டும் ஓரே விளி வரும்.

ஆண்டவன் செய்வன யாவும் திருவிளையாடல்கள். அவற்றில் அன்பர்கள் உய்வார்கள்; அவ்வாதார் துண்டுறு
தி — 4

வார்கள். கதிரவன் ஓரே மாதிரி வெயில் வீசினாலும் குளிர் காய்கிறவர்கள் காய்வதும் புழு மாய்வதும் போன்றது இது.

“உன்னுடைய அன்பின் வளிமையால் பல பேர் பல வகையில் உய்ந்திருக்கிறார்கள், உன்பால் அன்புடைமையினால் அவ்வாறு உய்ந்தவர்களைப் பற்றியெல்லாம் நாங்கள் உசாவி அறிந்திருக்கிறோம். அவர்கள் எவ்வெவ்வாறு உய்ந்தார்களோ அப்படியெல்லாம் நாங்களும் உய்ந்துவிட்டோம்” என்கிறார்கள்; ‘ஜயா, நீ ஆட்டகாண்டருஞம் விளையாட்டின், உய்வார்கள் உய்யும்படியெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்’; ‘உனக்கு இது விளையாட்டாக இருந்தாலும் எங்களுக்குப் பெறுதற்கரிய பெரும் பேருக விளைந்தது’ என்ற கருத்துப்படச் சொல்கிறார்கள்.

பெரும் பொருளை மடியில் வைத்திருக்கிறவன் தக்க பாதுகாப்புடன் சென்றாலும் ஒரு கால் தவறிவிடுமோ என்று ஜயப்படுவதுபோல, “எம்பெருமானே, மறவாமல் எங்களைப் பாதுகாத்தருள வேண்டும்” என்கிறார்கள். “உய்ந்தொழிந்தேர்ம்” என்று சொன்னாலும், பெற்றது நழுவாமல் இருக்க வேண்டுமே என்ற அச்சத்தால் இவ்வாறு சொல்கிறார்கள்.

13. “காணீர் ஆடுவோம்”

நீராடும் பெண்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள். காணீரில் ஆடுகிறார்கள். ‘நம்மைப் பிறவியென்னும் துயரம் பினித் திருக்கிறது. அது கெட வேண்டும். அதற்கு வேறு யாரிடம் சென்று வேண்டுவது? அந்தத் துயரம் போக வேண்டுமானால் ஒருவனால்தான் முடியும். அவன்தான் ஆரவாரததோடு பாடி நடனமிட்டுக்கொண் டாடும் புனிதன்.’

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடாம் ஆர்த்துஆடும்
தீர்த்தன்,

‘அவன்முந்தருளியிருக்கும் திருந்தலங்கள் பல. அவற்றில் எல்லாம் சிறந்தது நன்மைகள் யாவும் பொருந்திய தில்லை. அங்கே உள்ள திருச்சிற்றம்பலத்தில் தீயில் நின்று நடனம் செய்யும் பெருமான் அவன்.’

நற்றில்லைச் சிற் றம்பலத்தே தீஆடும்
கூத்தன்.

எல்லா வகையினும் சிறந்த தீயைப் போன்ற அந்தப் பெருமான் அதில் உவந்து கூத்தாடுகிறான். பெருந் தீயைச் சிறு தீ என்ன செய்யும்? “அவன் செய்யும் திருவிளையாடல்கள் பல. இந்தத் தேவலோகத்தையும் பூவுலகையும் பாதுகாக்கிறவன், குவலயம் முழுவதையும் பாதுகாப்பவன் அவன். மன்னர்கள் காப்பது வெறும் வியாஜ மாத்திரம், உன்மையில் அவன்தான் காக்கிறான். தான் வைத்த மரத் துக்குத் தண்ணீரும் எருவும் இட்டுப் பாதுகாப்பவனுக் கிருக்கிறான். அதனைக் காக்கிறான். சர்வப் பிரளை காலத்தில்

அவற்றை மறைத்தும் விளையாடுகிறான். ஐங்கலப் பாரம் சுமக்கிறவனுக்கு ஒரு சிறு துரும்பைத் தூக்குவது எப்படி எனிடோ அப்படி அவன் காத்தலையும் படைத்தலையும் கரத்தலையும் செய்து விளையாடுகிறான். அவனுடைய அன்பர்கள் அவன் செய்யும் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் அவனுடைய திருவிளையாடல்களாகவே எண்ணிப் போற்றுவார்கள். தமக்குத் துன்பம் வந்தாலும் அதுவும் அவன் திரு விளையாட்டே என்று எண்ணி மகிழ்வார்கள். ‘இடும்பைக்கு இடும்பைப் படுப்பவர்கள்’ அவர்கள். “நாம் அவனுடைய புகழைப் பேசுவோம். வேறு வார்த்தைகளைப் பேசாமல் அவன் திருவிளையாட்டைப் பற்றியும் அவன் இயல்புகளைப் பற்றியும் பேசுவோம்.”

இவ் வானும் குவலயையும் எல்லோமும்
காத்தும் படைத்தும் கரங்தும் விளையாடி
வார்த்தையும் பேசி,

“இவ்வாறு அவனைப் பற்றியே வார்த்தைகளைப் பேசி நம் வளைகள் ஓலிக்கவும் நீண்ட உடைகள் ஓலித்து ஒசை செய்ய வும். நம் அழகுடைய கூந்தலின் மேல் வண்டு ஓலிக்கும்படி நீராடுவோம்.”

வளைசிலம்ப, வார்களைகள்
ஆர்ப்பரவும் செய்ய அணிகுழல்மேல் வண்டு ஆர்ப்ப.

“தாமரை மலர்களும் பிற மலர்களும் மலர்ந்து விளங்கும் இந்தப் பொய்க்கையில் நாம் குள்ளக் குளிர மூழ்குவோம். நம் முடைய சுவாமியாகிய இறைவன் பொலிவு பெற்ற திருவடிகளைத் துதித்து இந்தப் பெரிய சுனை நீரில் ஆடுவோமாக.”

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடாம் ஆர்த்துஆடும்
தீர்த்தன்,நற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீஆடும்
கூத்தன்.இவ் வானும் குவலயையும் எல்லோமும்
காத்தும் படைத்தும் கரங்தும் விளையாடி

வார்த்தையும் பேசி, வளைகிலம்ப, வார்க்கலைகள் ஆர்ப்பரவும் செய்ய, அணிகுழல்மேல் வண்டுஆர்ப்பப் பூத்திகழும் பொய்கை குடைக்குடையான் பொற்பாதம் ஏத்தி இருஞ்சூனீர் ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய்!

“நம்மைக் கட்டுப்படுத்திவைத்திருக்கும் பிறப்புள்ளும் துயரம் கெடும்படியாக, ஆரவாரித்து நடனம் செய்கின்ற புனிதனும், எல்லா நன்மைகளும் உடைய தில்லையில் உள்ள திருச்சிற்றம்பலத்தில் தீயில் நின்று ஆடும் கூத்தனும், இந்த வான்த்தையும் கூவுகத்தையும் மற்ற உலகங்களையும் பாதுகாத்தும் அவற்றைப் படைத்தும் பிறகு மறைத்தும் விளையாடுபவனும் ஆகிய சிவபெருமானுடைய புகழாகிய வார்த்தைகளையும் அவனேடு தொடர்புடையவற்றையும் பேசி, நம்முடைய அழகையுடைய கூந்தலின்மேல் வண்டுகள் மொய்த்து ஒலிக்க, பல வகையான மலர்கள் திகழும் பொய்கையில் மூழ்கி, நம்மை உடையவனுகிய சிவபெருமானுடைய பொளிவு பெற்ற திருவுடுகளைத் துதித்து இந்தப் பெரிய களை நீரில் ஆடுவோமாக!

“நம்முடைய செயலால் விடுபட முடியாமல் கட்டுப் படுத்தியிருத்தலால் ‘ஆர்த்த பிறவி’. அந்தப் பிறவி கெட்டால் முத்தியை அடையலாம். அதன் பொருட்டு, நாம் எல்லோரும், ஆரவாரம் செய்துநடனம் செய்யும்புனிதனும் திருத்தில்லையில் திருச்சிற்றம்பலத்தில் தீயில் நின்று ஆடும் நடராஜப் பெருமானும். இந்தத் தேவலோகத்தையும் கூவுகத்தையும்பாதுகாத்தும் படைத்தும் பிறகு மறைத்தும் விளையாடுபவனுமாகிய சிவபெருமானைப் பற்றிய வார்த்தைகளையும் அவனேடு தொடர்புடையவற்றைப் பற்றியவற்றையும் பற்றிப் பேசி, நம்முடைய வளைகள் ஒலிக்கவும், நம் நீண்ட ஆடைகள் ஒலித்து ஒசை செய்யவும். நம்முடைய அழகு பெற்ற கூந்தலின்மேல் வண்டுகள் ஒலிக்கவும், பல வகைப் பூக்கள் திகழும் இந்தப் பொய்கையில் மூழ்கித்தீளைத்து நம்மை உடையவனுடைய பொளிவு பெற்ற

திருவடி களைப் பகழ்ந்து இந்தப் பெரிய சனையில் ஆடுவோமாக.”

நாம்மடைய முயற்சியால் நீக்க முடியாமல் இறைவன் அள்ளால் நீங்கும்படி கட்டுப்படுத்தவின் ‘ஆர்த்த பிறவி’ என்றார். ‘நாம் வார்த்தையும் பேசி’ என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆர்த்து ஆடும்—திருவடிச் சிலம்பு முழங்கவும் வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும் ஆடும். ஆர்த்து—ஆர்ப்ப; எச்சத்திரிபு. தீர்த்தன—தூயவன்; தன் புகழைப் பாடுவோருடைய மாசகளைத் தீர்த்துப் புனிதம் செய்பவன் என்றும் ஆம். நல் தில்லை என்றது, மூர்த்தி. தலம், தீர்த்தம் என்ற மூன்று நலங்களையும் பெற்ற திருத்தில்லை என்றபடி, தில்லை என்பது தலம்; அங்கே உள்ளது திருச்சிற்றப்பலம். அங்கே இறைவன் தீயில் நின்று ஆடுகிறான். வானத்தைச் சுட்டிக் காட்டிப் பேசுவதனால், ‘இவ் வானும்’ என்கிறார். எல்லாமும் என்றது எல்லோமும் என நின்றது. உலகம் நிலவுவது கண்முன் தெரிவதாதவின் காத்தலை முதவில் உண்டாக்கியவனும் பிறகு மறைப்பவனும் அவனே ஆதவின், ‘காத்தும் படைத்தும் கரந்தும்’ என்றார். ‘இவையாவும் அவனுக்கு அருங்கெயல் அல்ல. வினையாட்டுப் போன்றவை’ என்ற கருத்தால், ‘வினையாடி’. என்றார். வினையாட்டு ஆடுபவர்களுக்கும் பார்ப்பவர்களுக்கும் இனபம் தருவது போல இறைவன் திருவினையாடல்கள் அவனுக்கும் அவனுடைய அன்பர்களுக்கும் இனபம் தருவன. அவனுடைய செயல்கள் யாவும் வினையாட்டு என்பதை, “‘உலகம் யாவையும் தாம்சள ஆக்கலும், நிலைநி யுத்தலுமநீக்கலும் நீங்கலா, அலகி லரவினை யாட்டுடையார்’ என்று கம்பர் கூறுவது னாலும் உணரலாம்.

வினையாடி—வினையாடுபவன்; வினையாலஜையும் பெயர். வினையாடியினுடைய வார்த்தை. வார்த்தையும் என்னும் உம்மை, அவனைப் பற்றிய பிற இயல்புகளையும் பேசுவதைக் குறிக்கும் எதிரது தழித்து எச்ச உம்மை, பேசி என்றது,

வெறுமனே பேசுவதெல்லாம் இறைவனுடைய குண நலங்களாகவே இருக்கும் என்பதைக் குறிப்பித்தது. பல வளைகள் அணிந்த பெண்களாதவின் அவை ஒலித்தன. கண்ணிப் பெண்கள் பல வளைகள் அணிவது இயல்ல. பெண்கள் ஆண்களைவிட நீண்ட ஆடையை உடுத்துபவர்களாதவின், ‘வார்க்கலைகள்’ என்றார்கள். ஆர்ப்பு—ஒளி. அரவம்—பிறர் காதில் விழும்படி ஒலிக்கும் ஒசை. அணி குழல்—அழகையுடைய சூந்தல்; பல அணிகளன்களை அணிந்த சூந்தல் என்றும் ஆம். அந்தக் சூந்தவில் மலர்களைச் சூடியிருத்தவின் அவற்றின் மேல் வண்டுகள் முழங்கின. பூ என்றது தாமரை முதலிய நீர்ப் பூக்களை. திகழும் பொய்கை: இந்தப் பொய்கையில் பூத்ததனால் அவை திகழ்கின்றன. பொய்கை—மனிதர் ஆக்காத நீர் நிலை. குடைதல—முழ்கி முழ்கி எழுந்து விளையாடல். உடையான்—நம்மை உடையவன்; சுவாமி என்ற வட சொல் இந்தப் பொருளை உடையதே. பொற்பாதம்—பொலிவு பெற்ற திருவடிகள்; பொன்னைப் போன்ற திருவடிகள் என்னலும் ஆம். “பொன்வண்ணம் எவ்வன்னம் அவ்வன்னம் மேனி பொனிந்திலங்கும்” என்று பொன் வண்ணத்தந்தாதியில் வருவது காண்க. ஏத்தி— உயர்வாகப் புசழ்ந்து. பல பெண்களும் ஆடப் புக்கமையின் அந்தச் சௌன பெரிய சௌன்யாக இருக்கிறது.

இறைவனைப் பாடி நீராடுவோம் என்பது கருத்து.

14. பிராட்டியும் பிரானும் போன்ற பொய்கையில் ஆடுவோம்

வெண்கள் யாவரும் சேர்ந்து நீராடப் போகிறார்கள். அங்கே உள்ள பொய்கையைப் பார்க்கிறார்கள். குவளை மலர் களும். செந்தாமரைப் பூக்களும் நினையைப் பூத்து இருக்கின்றன. பலவகைப் பறவைகள் அங்கும் இங்குமாகப் பறந்து அந்த மலரில் உட்காருகின்றன. சில இடங்களில் தண்ணீர்ப் பாம்புகள் தோன்றுகின்றன. அவற்றை எல்லாம் அவர்கள் பார்க்கிறார்கள். தம் முடைய உடம்பிலுள்ள அழுக்குப் போகப் பல பேர் வந்து அங்கே மழுகுகிறார்கள்.

யைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் யைம்போதால்
அங்கங் குருகின்த்தால், பின்னும் அரவத்தால்
தங்கள் மலம்கழுவு வார்வந்து சார்தவினால்.

இப்படி இருப்பதை உவமையாக வைத்து. “இந்தப் பொய்கையானது எம்பெருமாட்டி உமாதேவியையும், எம் தலைவனுகிய சிவபெருமாணையும் போன்று இருக்கிறது” என்று சொல்கிறார்கள். யைங்குவளைக் கார்மலர் போன்று உமாதேவி இருக்கிறார்கள். குவளையில் கருங்குவளை, செங்குவளை என்று இரண்டு வகை உண்டு. இங்கே சொன்னது கருங்குவளை ஆதலால் ‘யைங்குவளைக் கார்மலர்’ என்றார்கள். இது உமாதேவியை நினைப்பூட்டுகிறது.

சிவபெருமான் செம்மேனி உடையவன். “சிவன் எனும் பெயர் தனக்கே உடைய செம்மேனி அம்மான்” என்பர். செந்தாமரைப் பூக்கள் எல்லாம் இறைவனுடைய திருமேனியை நினைப்பூட்டுகின்றன.

செங்கமலப் பைய்போதால்
அங்கங் குருகினத்தால்.

அங்கு அங்கு உருகு இனத்தால் / என்று பிரித்து இறைவனேடு சார்த்தவேண்டும். அங்கங்கே உள்ள அன்பர் கள் கூட்டமாக இருந்து இறைவனை உன்னுகிறார்கள்; உருகு கிண்ற இனம், பக்தர்கள்.

பின்னும் அரவத்தால்.

இறைவனிடத்தில் பாம்புகள் அணிகலனுக இருக்கின்றன. அதனால், ‘பின்னும் அரவத்தால்’ என்கிறார்கள். அரவும் என்பகற்கு ஒசை என்னும் பொருள் கொள்ளலாம். உள்ளம் உருகுகின்ற பக்தர்கள் பல வகையாக இறைவனைப் பாடி ஒலி எழுப்புவதால் அரவும் என்று சொன்னதால்வும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மக்களுடைய பிறவிக்குக் காரணமானவை மூன்று மலங்கள். அந்த மலங்களைப் போக்க வேண்டுமானால் இறைவனைச் சார்ந்து பக்கி செய்யவேண்டும். ஆதலால்,

தங்கள் மலம்கழுவு வார்வந்து சார்தவினால்

என்று சொல்கிறார்கள். இவ்வளவும் கிவேடையாக அமைந்தவை. “இத்தனைய பான்மையினால் நீர் பொங்கி வருகின்ற மடுவானது எம்பெருமாட்டி உமாதேவியையும், எம் கோனுகிய கிவெபருமானையும் போன்று இசைந்து இருக்கிறது.”

எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்று இசைந்து.

“அந்த மடுவில் நாம் புகுந்து பாய்வோமாக” என்கிறார்கள்னிப்பெண்கள் ஆதலால் மெல்ல இறங்கிக் குளிக்காமல் குதித்துப் பாய்கிறார்கள்.

பொங்கு மடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்து.

அவர்கள் கை நிறைய வளையல்கள் அணிந்திருக்கிறார்கள். சங்காலான வளையல்கள் அவை. அவர்கள் பொய்கையில் பாடும்போது அவைகள் ஒளிக்கின்றன.

நம்

சங்கம் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்ப.

கையிலுள்ள சங்கு வளையல்கள் ஒளிக்கவும், காலில் உள்ள சிலம்புகள் அந்த ஒளியோடு சேர்ந்து ஒளிக்கின்றன.

எல்லோரும் இளமை உடையவர்கள் ஆதலின் அவர்கள் நீராடும்போது அவர்களது தன்கள் பூரிப்பு உடையன வாகத் தோன்றுகின்றன.

கொங்கைகள் பொங்க.

கூட்டமாகச் சேர்ந்து நீராடுவதால் அவர்கள் மூழ்கி எழுந்த இடம் புனல் பொங்கினாற்போலப் பெருகுகிறது.

புனல் பொங்க.

அவர்கள் பாடும் மடுவில் தாமரைப் பூக்கள் பூத்திருக்கின்றன. “அவற்றிலே பாய்ந்து ஆடுவோம்” என்று சொல் கிறார்கள்.

பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய்!

அன்பு உடையவர்களுக்கு எதைப் பார்த்தாலும் இறைவனுடைய நினைவு வரும். ஆதலால் அந்த மடுவைப் பார்த்து இறைவியையும், இறைவனையும் நினைவு கூர்கிறார்கள்.

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கும் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கள் மலங்கழுவு வாரவங்கு சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்று இகைங்கு
பொங்கு மடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்
சங்கம் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்

கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய் (13)

15. பாடி ஆடுவோம்

பின்கள் நீராடும்போது அவர்கள் உடம்பு அகை கின்றன. நீரிலே குதிக்கும்போது காதுகளிலே உள்ள குழைகள் ஆடுகின்றன.

காதார் குழையாட.

அவர்கள் மார்பிலும் மற்ற அங்கங்களிலும் பசிய பொன்னு லாகிய ஆபரணங்களை அணிந்திருக்கிறார்கள், அவைகள் ஆடுகின்றன.

பைம்பூண் கல்ஞட.

மலர்களைச் சூடிய கூந்தலும் ஆடுகின்றன.

கோதை குழலாட.

அந்தப் பூக்களில் வண்டுகள் மொய்க்கின்றன. அவர்கள் பொய்கையில் குதிக்கும்போது அந்த வண்டுகள் எல்லாம் எழுந்து சேர்ந்து ஆடுகின்றன.

வண்டின் குழாமாட.

“இவ்வாறு மிகவும் குளிர்ச்சி பொருந்திய புனவில் நாம் ஆடுவோம்.” மார்கழி மாதமாதலால் புனல் குளிர்ச்சியாக இருக்கிறது. அப்படி ஆடும்போது இறைவணையும், அவனேடு சார்ந்த பொருள்களையும் பாடுகிறார்கள். தில்லையில் உள்ள சிற்றம்பலத்தைப் பாடுகிறார்கள்,

சீதுப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி.

வேதத்திலுள்ள பல பொருள்களைச் சொல்லிப் பாடு கிறார்கள்.

வேதப் பொருள்பாடு.

அந்தப் பொருளே இறைவனுக் கிருக்கிறது என்பதை நினைவு கூர்ந்து அதனைச் சொல்லிப் பாடுகிறார்கள்.

வேதப் பொருள்பாடு அப்பொருளா மாபாடு.

சோதி வடிவினஞ்சிய எம்பெருமானின் பலவகை அருள் திறத்தையும் பாடுகிறார்கள்.

சோதி திறம்பாடு.

அவன் தன் திருமுடியில் சுற்றியிருக்கும் கொன்றை மலரைப் பாடுகிறார்கள். சிவபெருமானின் அடையாள மாலை கொன்றை.

குழ்கொன்றைத் தூர்பாடு.

“எல்லாப் பொருளுக்கும் முதல்வனுக் கொண்றை நிற்கிறவன் அவன். எல்லாம் மறைந்தாலும் தான் மறையாமல் இறுதி யில் நிற்கிறவனும் அவன். இந்தத் தனமைகளை எல்லாம் நாம் பாடுவோம்.”

ஆதி திறம்பாடு, அந்தம் ஆ மாபாடு.

இறைவியையும் பாடுவோம் என்று சொல்கிறார்கள். இறைவிதான் உலகத்திலுள்ள மக்களை எல்லாம் பெற்று எடுத்தவன். அவரவர்களுடைய இயல்புக்கேற்ப மக்கள் வளர்கிறார்கள். இந்தப் பேதம் அவர்கள் முன் செய்த வினையினால் வந்தது. அதற்கேற்ப வேற்றுமை உண்டாகும்படி நம்மை வளர்த்து எடுக்கிறார்கள், எம்பெருமாட்டி. அவன் கை நிறைய வளையலை அணிந்திருக்கிறார்கள். “அவனுடைய பாதார விந்தத்தைப் பாடி நாம் நீராடுவோமாக.”

பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய்!

இந்தப் பாடலினால் இறைவணையும் இறைவியையும்
ஒருங்கே பாடி நீராடலாம் என்று சொல்கிறுன்.

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனுடக்
கோதை குமலாட வண்டின் குமாமாடச்
சீதப் புளலாடச் சிற்றம் பலம்பாடி
வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடச்
சோதி திறம்பாடச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய்!

[காதிலே உள்ள குழைகள் ஆடவும், பசிய பொன்னால் ஆகிய அணிகலன்கள் ஆடவும், மலர்கள் அணிந்த குழல்கள் ஆடவும். அந்தப் பூச்களில் மொய்த்த வண்டுக் கூட்டங்கள் ஆடவும், மிகவும் குளிர்ச்சியான நீரில் ஆடி, ஆண்டவன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருச்சிற்றம்பலத்தைப் பாடி, வேதத் தால் சொல்லப்படும் அவனுடைய திறங்களைப் பாடி, வேதத் தின் பொருளாகவே அவன் இருப்பதையும் பாடி. எல்லா வற்றுக்கும் ஆதியாக இருக்கும் அவனுடைய திறங்களைப் பாடி, அவன் எல்லாவற்றுக்கும் முடிவாக இருக்கும் தன்மை யையும் பாடி, நம்முடையவினைக்கேற்ப நம்மை வெவ்வேறுக வளர்த்து எடுத்து, கைநிறைய வளையல்சளை அணிந்திருக்கிற எம்பெருமாட்டியின் திருவடிப் பெருமையையும் பாடி நாம் ஆடுவோமாக!]

பெண்கள் காதில் குழையை அணிவார்கள். அது மங்கலத்திற்கு அறிகுறி. பசும்பொன்னாலான அணிகலன்கள் ஆதலின், 'பைம்பூண் கலன்' என்கிறுள். பெண்கள் சூடுகின்ற மாலையைக் கோதை என்று சொல்வது வழக்கம். குழலில்

கோதை கூட்டியிருக்கிறார்கள். ஆதலால், 'கோதை குழல் ஆடு' என்கிறுள். அடுக்கு, மலர்கள் இருக்கும் இடத்தில் வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும். இந்த மகளிர் சூடிய கோதை யில் வண்டுகள் மொய்க்கின்றன. அவர்கள் நீராடும்போது இந்த வண்டுகள் மேலே வந்து கூட்டமாக ஆடுகின்றன. 'வண்டின் குழாமாடு'.

மிகவும் குளிர்ச்சி பொருந்திய புனல் ஆதலால், "சீதுப் புனல்" என்று சொல்கிறுள். மார்கழி மாதத்தில் குளிர்ந்த புனலில் நீராடுகிறவர்கள் மற்ற மாதங்களில் எனிதில் நீராடுவார்கள்.

இறைவன் இல்லாத இடம் என்று ஒன்று இல்லை. அவன் நடம் செய்யும் இடம் சிற்றம்பலம். "சிற்றம்பலம் பாடி." வேதத்தில் பல பொருள்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. "இறைவனைப் பற்றிய தன்மைகள் எல்லாம் அவற்றில் உள்ளன. அவற்றையும் பாடுவோம். வேதத்திலுள்ள எவ்வாய் பொருள்களிலும் திரண்ட பொருளாகச் சிவபெருமான் இருக்கிறான். அப்பொருள் ஆமாபாடி."

அவன் சோதிவடிவினன். திருவண்ணாமலைப்பெருமானுக்குச் சோதி என்று ஒரு பெயர் உண்டு. அந்தப் பெருமான் பல வகையான திருவிளையாடல்களைச் செய்கிறான். "அவற்றை எல்லாம் நாம்பாடுவோம்"; 'சோதி திறம்பாடி.' அவன் தன் மார்பிலும், திருமுடியிலும் கொண்டறையை அணிந்திருக்கிறான். அவனுக்கு அடையாளம் கொண்டறை என்பதை முன்பே தெரிந்துகொண்டோம். சூழ்கொண்டறை - சுற்றி அணிந்த கொண்டறை. ஆடவர்கள் அணியும் மாலையைத் தார் என்று சொல்வது வழக்கம். அவனே எல்லாவற்றுக்கும் ஆதியாக ஏம் இருக்கிறான்; அந்தமாகவும் இருக்கிறான். எனவே, 'ஆதி திறம்பாடி அந்தம் ஆமாபாடி' என்கிறான்.

மக்கள் பல வகையான அனுபவங்களைப் பெறுகிறார்கள். இன்பம், துன்பம் அவர்களை வந்து அடைகின்றன. ஒருவன்

செய்த வினைக்கு அப்பொழுதே பயன் கிடைக்கலாம் பல காலம் கழித்துப் பயன் உண்டாகலாம். அடுத்த பிறவியிலும் வரலாம். முன் குத்தினால் உடனே அவர்களுக்குப் பயன் தெரிகிறது. ஒருவனுக்குத் தவறு செய்தால் பல காலம் கழித்து அவன் இவனை எதிர்த்துத் தண்டிக்கிறான். வேறு வகையான செயல்களுக்கு எல்லாம் மறு பிறவிகளில் பலன் கிடைக்கின்றன. இப்படிப் பல வகையான வகையில் ஆண்மாக்கள் வளர்கின்றன அப்படி வளர்த்து அவர்களை எடுத்து ஆதரவு செய்கின்ற பெருமாட்டி அம்பிகை. ஆதலின், ‘‘பேதித்து நம்மை வளர்த்த தடுத்த பெய்வளை’’ என்கிறான். வளைகள் அனிவது மங்கலத்திற்கு அறிகுறி. ஆதலின் ‘‘பெய்வளை’’ என்று சொல்கிறான். சிவ பெருமானைப் பாடுவதோடுகூட அம்பிகையையும் பாடு கிறார்கள். ‘‘பெய்வளை தன் பாதத் திறம்பாடி’’ என்று சொல்கிறான்.

16 புனல் பாய்ந்து ஆடுவோம்

நீராட வந்த பெண்கள் தங்களுக்குள் ஒருத்தியின் பக்திச் சிறப்பைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள்.

“நாம்முடைய பக்திக்கும் அவனுடைய பக்திச்சிறப்புக்கும் எவ்வளவு வேற்றுமை! நாமோ ஒவ்வொரு சமயம் சிவ பெருமானை எம்பெருமான் என்று என்று சொல்வோம்.”

ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றேம்.

“அவனோ நம் பெருமானுடைய புகழை ஒருகாலும் சொல்லுவதை நிறுத்தாமல் வாயோயாமல் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறோன்.

நம்பெருமான் சீர்ஒருகால் வாய்ஜிவாள்..

“அப்படிச் சொல்லும்போது அவனுடைய சித்தம் எத்தனை மகிழ்ச்சியை அடைகிறது!”

சித்தம் களிகூர.

“அவ்வாறு சொல்லும் போதெல்லாம் அவளிடத்தில் பக்திக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் எல்லாம் தோன்றுகின்றன. அவள் கண்களில் ஒரு காலும் பக்திப்பெருக்கினால் வரும் நீர் நிற்பதில்லை. கண்ணீர் துளித்துக் கொண்டே இருக்கிறது!”

நீர்ஒருகால் ஓவா நெடுங்தாலை கண்பளிப்ப.

“இவ்வுலகத்தில் உள்ள யாரையும் ஒரு முறையேனும் வந்தனை செய்வதில்லை. தேவ வோகத்திலுள்ள பிற தேவர் களையும் பணியாதவளாக இருக்கிறார்கள்.”

பார்ஜுருகால் வங்தணியாள்; விண்ணேநூரைத்
தான்பணியாள்.

“எல்லாரிலும் சிறந்த பெரிய அரசனுகிய சிவ
பெருமானிடத்தில் இவ்வாறு பித்துக்கொண்டு ஒருவர் ஆகும்
வண்ணம் வேறு யாரிடம் பார்த்திருக்கிறோம்; அவளை
இவ்வாறு அடிமையாகக் கொள்ளும் வித்தகர் சிவபெருமானை
அன்றி வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?”

ஆர்ஜுருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்?

“கச்சையும் அணிகலன்களையும் அணிந்த நில்களை
உடைய பெண்களே, அத்தகைய வித்தகருடைய திருவடியை
நாம் வாயாரப் பாடுவோமாக. எழுச்சி மிக்க அழிகுடைய
ழும்புனில் பாய்ந்து ஆடுவோமாக!”

வித்தகர்தாள்

வார்ஜுருவப் பூண்முலையீர், வாயார நாம்பாடி
ஏர்ஜுருவப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேல்லூர் எம்பாவாய்!

“வாய்க்குள்ளே முனுமுனுக்காமல் வெளிப்படையாக
யாவரும் கேட்கும் வண்ணம் நாம் பாடுவோமாக. வாய்
நிரம்ப அவன் புகழைச் சொல்லிப் பாடுவோமாக.”

ஓர்ஜுருகால் எம்பெருமான் என்றுள்ளேறம்; நம்பெருமான்
சீர்ஜுருகால் வாய்ஷுவாள்; சித்தும் களிசூர,
நீர்ஜுருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பய்
பார்ஜுருகால் வங்தணியாள்; விண்ணேநூரைத்

தான்பணியாள்

பேரரையற்கு இங்கனே பித்துஜுருவர் ஆமாறும்
ஆர்ஜுருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்?தாள்
வார்ஜுருவப் பூண்முலையீர், வாயார நாம்பாடி
ஏர்ஜுருவப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய்!

“நாம் ஒவ்வொரு சமயம் சிவ பெருமானை எம்பெருமான்
என்றென்று சொன்னேம். அவளோ நம் பெருமானுடைய
தி.—5

சிறப்புக்களை ஒருகாலும் விடாமல் சொல்கிறார்கள். அப்படிச் சொல்லும்போது அவன் கண்களிலிருந்து வழியும் நீர் ஒரு காலும் நிற்பதில்லை. நீண்ட தாரையாகக் கண்ணீர் வருகிறது. அவன் இவ்வுலகத்தில் உள்ள யாரையும் வணங்குவதில்லை. தேவ லோகத்தில் உள்ள தேவர்களையும் அவன் வணங்குவதில்லை. பெரிய தலைவனுகிய சிவபெருமானிடம் இவ்வாறு ஒருவர் பித்துப்பிடித்து ஆகும் விதமும் உண்டோ? இவ்வாறு தமக்கு ஆளாகக்கொள்ளும் நூற்பு பிழீப்பாகிய வித்தகர் வேறு யார் ஒருவர் இருக்கிறார்? கச்சை அணிந்த அழகையும் அணிகலன்களையும் உடைய தனங்களை உடைய பெண்களே, வாய் நிரம்ப நாமும் எம் பெருமானைப் பாடி எழுச்சியும் அழகும் உடைய இந்தப் பூம்புனவில் ஆடுவோமாக!'

ஓர் ஒரு கால்—ஓவ் வொரு சமயம்; சில சமயங்களில் மட்டும். ‘எம்பெருமான் என்று என்று இடைவிட்டுச் சொன்னேம்’; ‘என்று என்றேம்’]

‘இவன் எப்படி இருக்கிறார்கள்? இவன் தோற்றுத்தைக் கண்டாலே இவன் இயல்பு தெரியும். காணபார் மனமும் உருகும். நம் பெருமானுடைய சிறப்புக்களை ஒருகாலும் நிறுத்தாமல் வாய் ஓயாமல் சொல்கிறார்கள்.’

நம்பெருமான்

சீர்ஒருகால் வாய்ஓவாள்.

அவன் ஓயாமல் விடும் நீண்ட நீர் ஒழுக்குக் கண்களில் தோன்றுகிறது.

கெட்டுந்தாரை கண்பனிப்ப.

‘மற்ற மக்கள் செல்வத்தாலும் பதவியாலும் பிறவற்று லும் சிறந்தவர்களைப் பணிகிறார்கள். இவன் ஒருகாலும் பாரில் உள்ளவரை வந்தனே புரியான்.’

வந்தனையாள் — வந்துக்க மாட்டாள். முயற்சித்தல் என்பது போன்ற பிரயோகம் இது.

‘தேவ லோகத்தில் உள்ள இந்திரன் முதலியோரை வேள்வியிலும் மற்றச் சமயங்களிலும் துதிப்பவர்கள் இருக்க

கிறுர்கள் இவளோ விண்ணேனுரையும் தான் பணிவதில்லை” தான்—இவள். விண்ணேனுரையும் என்ற உம்மை தொக்கது.

இறைவன் என்றும் நிலையாக நின்று உலகத்தைக் காப்பாற்றுவனுதவின், ‘பேரரையன்’ என்றார்கள். இங்களே—இத்தகைய மெய்ப்பாடுகள் உண்டாகும்படி. பித்து—வேறு ஒன்றையும் கவனியாமல் இறைவனையே நினைந்தும்புகழிந்தும் வணங்கியும் இருக்கும் நிலை. ஆமாறும்—ஆகும் வண்ணமும்; ஆவதோடு அதற்குரிய பலவகைச் செயல்களைச் செய்கிறார்கள் என்பதை உம்மை குறித்தது; எதிர்து தழீஇய எச்ச உம்மை. இவ்வண்ணம்— இவ்வாறு பித்துப் பிடிக்குமாறு. ஆட்கொள்ளும்—தக்மடை தொண்டு பூரியும் அடிமையாகச் செய்து கொள்ளும். வித்தகர்—சர்வக்ஞர். ‘அவருடைய தாணைப் பணிவோமாக’ என்கிறார்கள். ‘இவள் இருக்கும் நிலை யைக் கண்டெனும் நாம் இறைவனைப் பணிவோம்’ என்று குறிப்பிக்கிறார்கள். தான்—திருவடியை. வார்—கச்ச. உருவம்—அழகு. பூண்—அணிகலன்கள். ‘இவ்வளவும் பெற்றும் என்ன பயன்? இறைவனைப் பாடிப் பணிதலே பெறிய ஆபரணமாகும்’ என்பது குறிப்பு.

சிற்றின்பத்திலும் பேரின்பத்திலும் நான்ததுக்கு இடமில்லை. நான்ம் விட்டு ஒன்றுபட்டால்தான் இன்பம் கிடைக்கும்; “நானு னுததோர் நாண்ஸ் எய்தி” (திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்) என்று பிறிதோரிடத்திலும் கூறுவார். ஆதலால், ‘வாயார நாம் பாடி’ என்கிறார்கள். ‘வாய் நிரம்பப் பாடி’ என்று பொருள். வாய் நிரம்புவதாவது, வேறு பேச்சுக்கு இடம் கொடாமல் இறைவன் பாடலையே பாடுதல். ஏர்—அழகு; எழுச்சியும் ஆம். உருவம்—தனக்கு உரிய இலக்கணங்களுடன் அமைந்த உருவம் பூம்புனல்—பொலிவு பெற்ற புனல்; மலர்கள் பூத்திருக்கும் புனல் என்பதும் ஆம். கன்னிப் பெண்கள் ஆதலின், மெல்ல இறங்கிக் குளிக்காமல், பாய் வேண்டும் என்கிறார்கள்.

இறைவனுடைய புகழைப் பாடி நாம் நீராடுவோம் என்பது கருத்து.

17. மழையே பெய்

பெண்களெல்லாம் சேர்ந்து இப்போது மழை பெய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்கிறார்கள். அப்படி வேண்டும் போது மழை பெய்வதற்குரிய அறிகுறிகளுக் கெல்லாம் அம்பிகையின் அங்கங்களை உவமையாகச் சொல்கிறார்கள்.

முதலில் இந்தக் கடலில் நீரை மொண்டு இதனைச் சுருங்கச் செய்து மேலே எழுந்து வானத்தில் மேகங்கள் சென்று பரவுகின்றன.

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்து.

எழுந்து பரவிய மேகங்கள் நில நிறம் உடையனவாய் அம்பிகையின் திருமேனியைப் போலத் தோற்றம் அளிக்கின்றன.

உடையான் என்னத் தீகழ்ந்து.

“பின்பு மேகங்கள் மின்னுகின்றன. அந்த மின்னல் எம்மைத் தொண்டர்களாகக் கொண்டு ஆளும் அம்பிகையின் சிறுகிய இடையைப் போல மின்னி விளங்குகின்றன.”

எம்மை ஆளுடையான் இட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந்து.

“அந்த மேகங்கள் முழங்குகின்றன. அந்த முழக்கம் எம்பிராட்டியாகிய அம்பிகையின் திருவடியில் அணிந்துள்ள பொன்னுலாகிய அழகிய சிலம்புகள் ஒலிப்பது போல ஒலிக்கின்றன.”

எம்பிராட்டி திருவடிமேற்
பொன்அம் சிலம்பிற் சிலம்பி.

மேகங்களில் இந்திரவில் தெரிகிறது. வணந்து தோன்றும்
அது அம்பிகையின் திருப்புருவம் போல விளங்குகின்றது.

திருப்புருவம் என்னச் சிலைகளில்.

“நம்மையெல்லாம் ஆளாகக் கொண்ட அம்பிகை
தன்னினின்று பிரிவின்றி இருக்கின்ற எம் கோமானுகிய
சிவபெருமானுடைய அன்பர்களை எண்ணி அவள் நம்
போன்ற அன்பர்களுக்கு முன் வழங்கும் இனிய திருவருளைப்
போன்று, மழையே, நீ பொழிவாயாக!”

நந்தம்மை ஆளுடையாள்
தன்னிற் பிரிவிலுமா எம்கோமான், அன்பர்க்கும்
முன்னி அவள்நமக்கும் முன்சரக்கும் இன்அருளே
என்னப் பொழியாய் மழையெலோர் எம்பாவாய்!

“அருளது சத்தி யாகும் அரன்றனக்கு”, என்பராதவின்
இறைவனுடைய அன்பர்களுக்குப் புத்தகையே அருள்
புரிகிறுள்.

“மழையே, முன்பு இந்தக் கடலை முகந்து இதைச்
சுருங்கச் செய்து எழுந்து வானத்தில் சென்று பரவி நின்று
எம்மை உடையவளாகிய அம்பிகையைப் போல நீலவண்ணத்
தோடு விளங்கி, எம்மை ஆளுடைய அப் பெருமாட்டியின்
சிறுகிய இடையைப் போல மின்னி விளங்கி, எம்பெருமாட்டி
யின் திருவடிமேல் அணிந்த பொன்ன வாகிய அழகிய
சிலம்பைப் போல ஒலித்து, அப்பிராட்டியின் அழகிய
புருவத்தைப் போல இந்திர வில்லைப் போட்டு, நந்தம்மை
ஆளாகக் கொண்ட அந்தத் தேவியினின்றும் பிரிதலின்றி
உள்ள எம் கோமானுகிய சிவபெருமானுடைய அன்பர்களுக்கும்
ஒன்றுக்கும் பற்றாத நமக்கும் பெருங்கருணையால் நினைவு

கூர்ந்து முன்னே வழங்கும் இனிய திருவருளி போலப் பொழி வாயாக!”

முதலில் கடலில் மேகங்கள் நீரை முகக்கின்றன. பல மேகங்கள் முகத்திலினால் கடல் நீர் குறைகிறது. ‘முன் இக் கடலைச் சுருக்கி : இக் கடல் என்பதில் உள்ள சுட்டு, நெஞ்சறி சுட்டு. ‘‘நெடுங்கடலும் தன்நீர்மை குன்றும், தடிந்துள்ளிலி, தான்நல்கா தாகி விடின்’’ என்னும் குறளில் ‘தடிந்து’ என்பது போலச் சுருக்கி என்னும் சோல் வந்தது. தடிந்து என்பதற்குக் குறைத்து என்று பொருள் எழுதுவர் பரிமேலழகர். எழுந்து—எழும்பி வானத்திற் சென்று, உடையாள்—நம்மைச் செல்வமாக உடையவள்; ஸவாமிந் என்று வடமொழியிற் கூறுவர். பெற்ற தாய்க்குப் பிள்ளைகளே சிறந்த செல்வமாதவின் அவர்கள் அம்பிகையின் உடைமை போன்றவர்கள். குழி ந்தை கைளை, “என் செல்வமே!” என்று அழைக்கும் உலக வழக்கும் இங்கே நினைவு கூரத் தக்கது.

அம்பிகை நில நிற முடையவ ளாதவின் மேகங்கள் அவளைப் போலத் திகழ்ந்தன, “நில மேனி வாளிமை” என்று ஐங்குறுநாற்றில் வருவது காண்க. இட்டிடை—இடுகிய இடை; பெண்களுக்கு இடை சிறுத்திருத்தல் அழகு; ‘‘சிற்றிடையாள்’’ என்பது செய்யுள் வழக்கு. அம்பிகையின் இடை மின்னலைப் போலச் சிறுத்துள்ளது. ‘மின்னிடையாள்’ என்ற வழக்கும் உண்டு. ஆதவின், ‘‘ஆஞ்சையாள் இட்டிடையின் மின்னைப் பொன்நது’’ என்றார்.

அம்மை தன் திருவடிகளில் பொன்னுலாகிய அழகிய சிலம்புகளைப் புனைந்திருக்கிறார். அவள் நடக்கும் போது அவை கல் கல் என்று ஒளிக்கின்றன. சிலம்புகளினுள்ளே பரல்கள் இருந்ததவின் அத்தகைய ஒளி உண்டாகும். ஆதலால், ‘எம்பிராட்டி திருவடிமேற் பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பி, ஏஞ்சாருள், பொன் அம் சிலம்பு—பொன்னுலாகிய

அழகிய சிலம்பு. இயற்கையாகவே பொற்சிலம்பு அழகிய தாபினும் இறைவியின் திருவடியில் அவை பின்னும் அழு பெற்றுத் திகழ்கின்றன. “அமிழ்திஹாச் சலவசெய்தென்ன அழகினுக் கழு செய்தார்” (கோலங்கான் படலம்) என்று கம்பர் பாடுவது காணக.

அம்பிகையின் அழகிய புருவம் அங்க இலக்கணத்துக்கு ஏற்ப வளைந்திருக்கின்றன. வானவில்லாகிய இந்திர வில் வளைந்து. பார்க்கப் பார்க்க அழு தருவது போல அன்னயின் புருவம் இவங்குகிறது. ஆகவே, ‘திருப்புருவம் என்னச் சிலைகுலவி’ என்கிறுள். குலவுதலாவது மேகத்தி னிடையே சேர்ந்து தோன்றுதல். நந்தம்மை என்றது அவளால் ஆட்கொள்ளப் பெற்ற பெருமிதத்தைக் குறித்தது. அம்பிகையும் இறைவனும் வேறநறி ஒன்றி இருப்பவர்கள். அவர்கள் பிரிவதே இல்லை. ஆதவின், ‘தன்னிற் பிரிவிலா எம் கோமான்’ என்கிறுள். சிவ பெரு மா னி ட ம் பேரன்புடையவர்கள் ஆதவின், ‘எம் கோமான்’ என்கிறுள். கோமான்-தலைவன்; உலகில் பணி யாலும் பதவியாலும் தலைவர்களாக உள்ளவர்கள் யாவரினும் உயர்ந்த தலைவன் அவன். கோமான் என்றும் கோமகன் என்றும் வழங்குபவை ஒரே பொருளை உடையன.

சிவபெருமானுடைய அன்பர்க்கு அவன் அருள் சிடைக்கிறது. அந்த அருள் இறைவியே யன்றி வேறு அன்று. சிவபெருமான் சக்தன்; அவனிடம் உள்ள சக்தி அருள். அந்த அருளே சக்தி. “அருளது சக்தி யாகும் அரன்றங்கு” என்று முன்பே காட்டப் பெற்றது. அன்பர்க்கும் நமக்கும் என்று சொன்னமையால், ‘அன்பர்களின் தன்மை சிறிதும் இல்லாத நமக்கும்’ என்ற பொருள் கொள்வதற்குரியது. முன்னி-நம்மையும் ஒரு பொருளாக எண்ணி. முன் சரக்கும் இன் அருள்: உலகை யெல்லாம் பாதுகாக்கும் அருளை யுடைய பிராட்டி முன்பாக நமக்கு இனிய அருளை வழங்குகிறுள் என்றபடி. உணவு முதலியவற்றை வழங்குகிறவர்கள்

முதலில் தமக்கு வேண்டியவர்களுக்கு வழங்குவது போன்றது இது.

தமக்கு வழங்கும் அருள் பிற வகையில் செய்யும் அருளீன் விட இனியதாதலின் ‘இன்னருள்’ என்றால். அந்த அருளால் பெறும் இனிமை வேறு எதனாலும் வருவதன்று. அருளேः ஏகாரம், அசைந்தீஸ். பொழியாய்-பெய்வாயரக். மழை: விளி.

மழையைப் பார்த்து, ‘நீ பொழிவாயரக்’ என்று சொல் கிருர்கள்.

18. பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடுவோம்

பெண்கள் எல்லாம் இப்போது நீராடப் போகிறார்கள். இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடி நலம் பெற்று நீராட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ‘பூந்தாது உடைய காரிய குழலைப் பெற்ற பெண்ணே’ என்று ஒருத்தி மற்றெருருத்தியை விளிக்கிறார்கள்.

கோங்குள் கருங்குழலி!

‘இறைவன் யாவருக்கும் பொதுவாக அருள்செய்தாலும் தன்னுடைய அன்பர்களுக்குச் சிறப்பான இன்பத்தைத் தருகிறான். சிவந்த கண்ணை உடைய புண்டார்காட்சனாகிய திருமாலிடத்திலும், நான்கு திசைகளிலும் முகங்களையுடைய பிரமனிடத்திலும், மற்றத் தேவர்களிடத்திலும், வேறு எந்த இடத்திலும் இல்லாததாகிய ஒரு பெரிய இன்பம் நம்மிடத் தில் உண்டாகும்படியாகச் செய்கின்றன இறைவன்.’

செங்கண் அவன்பால், திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால் எங்கும் இலாத்தோர் இன்பமநம் பாலதா.

‘நம்முடைய குற்றங்களை எல்லாம் போக்கி, தான் அருக்கும் இடத்திலிருந்து இங்கே எழுந்தருளி, நம்முடைய வீடுகள் தோறும் வந்து அருள் செய்கிறுன்.’

நந்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளி.

‘நாம் அவனைத் தேடிச் செல்லாமல் அவனே தன்னுடைய செங்கமலமும் பொன்னும் போன்ற திருவடிகளைத் தந்து அருளுகின்ற வீரம் உடையவன் அவன்.’

செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருஞ்சும் தேவகளை.

“நாம் முழுமையும் துரிய்மை உடைபவர்களாக இல்லா விட்டாலும் அழுக்குள்ள குழந்தையை எடுத்து அதனுடைய அழுக்கைப் போக்கித் தர்ய் அதனே அணைப்பதுபோல், நம்முடைய கோதுகளைத்துக்கி அருள்கிறோன். அதோடு அவளைத் தோடி எங்கும் செல்லாமல் இங்கே நம்முடைய இல்லங்கள் தோறும் அவன் எழுந்தருளுகிறோன்.”

நஞ்சம்மைக் கோதாட்டி

இங்குஙம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளி.

“அப்படி எழுந்தருளம் எம்பெருமான் தன்னுடைய சிவந்த தாமரை போன்ற ஒளி பெற்ற பாதங்களை நமக்குத் தந்தருளுகின்றோன்.”

செங்கமலப் பொற்பாதம் தஞ்சூரும் சேவகனீ.

அவன் பெரிய வீரன். எட்டு வகையான வீரங்களைச் செய்வதற்குரிய தலங்களை உடையவன். அவனுடைய கண்களோ எப்போதும் அருள் சரந்துகொண்டிருக்கும். நமக் கெல்லாம் தலைவாகவும், நம்மை அடியவர்களாகக் கொண்டமையினால் நமக்கு அழுதம் போலச் சுலை உள்ள வாகவும் இருக்கிறோன்.

அங்கண் அரசை. அடியோங்கட்டு ஆரம்பதை.

“உலகிலுள்ள தலைவர்களைப் போல அன்றி, நமக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் தருகின்றவன். ஆகையால் நம் பெருமானுகிய அவனை நாம் பாடவேண்டும். அதனால் நமக்கு எல்லாவகையான நலங்களும் திகழும்.”

நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலம்திகழி

“தாமரைப் பூக்கள் நிறைந்த இந்தப் புனியில் பாய்ந்து ஆடுவோமாக.”

பங்கயப் ழும்புனல்பாய்ந்து ஆட்டேலோர் எம்பாவாய்
ஊனகிருர்கள்.

செங்கண் அவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கும் இல்லாததோர் இன்பம்கம் பாலதா
கொங்குண் கருங்குமலி, நங்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்கும் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருணம் சேவகனை
அங்கண் அரசை. அடியோங்கட்கு ஆரமுதை,
நங்கள் பெருமாணைப் பாடி நலம்திகழப்
பங்கயப் ழும்புனல்பாய்ந்து ஆட்டேலோர் எம்பாவாய். (17)

[ஷந்தாது உடைய கரிய கண்ணைப் பெற்ற பெண்ணே, சிவந்த கண்ணை உடைய திருமாவிடத்தும். திசைதோறும் முகத்தை உடைய நாள்முகனிடத்தும், பிறதேவர்களிடத்தும் வேறு எங்கும் இல்லாததாகிய ஒப்பற்ற பேரின்பத்தை நம்பிடத்தில் உள்ளதாக, நாம் கோதுகள் உடையவர்கள் ஆனாலும் அவற்றை எண்ணுமல் ஆட்டகொண்டு அந்தக் கோதுகளை எல்லாம் நீக்கி, பலரும் காணுமல் இருக்கின்ற அவன் இங்கே நம்முடைய வீடுகள்டோறும் எழுந்தருள கிருன். அத்தகைய வீரம் பொருந்தியவேன, கருணை பொழி வதனால் அழகிய கண்ணையுடைய அரசனை, அடியவர்களாகிய நமக்கு அரிய அமிர்தம் போன்றவேன, நமக்கெல்லாம் தலைவேணப் பாடி, நன்மை விளங்கும்படியாகத் தாமரைப் பூக்கள் நிறைந்த இந்தப் புனரில் பாய்ந்து ஆடுவோமாக.]

திருமால் சிவந்த கண்ணையுடையவன். ஆதலினால் புண்டாரீகாட்சன் என்னும் பெயர் பெற்றார். நான்கு முகங்களால் நாலு திசையும் நோக்குபவன் ஆதலால் பிரமனை, ‘திசைமுகன்’என்றார். திருமால், பிரமன் ஆகிய கூருவரையும் சொன்னமையினால் ‘தேவர்கள்’ என்று அவர்கள் அல்லாத இந்திரன் முதலிய பிற தேவர்களைக் குறித்தாள். இன்பம்

தருகின்ற இடங்களாக மலைமுதலியன இருப்பவும், அங்கெல் வாம் கிடைக்காத பெரிய இன்பத்தை நமக்குத் தந்தான் என்பதை, ‘இன்பம் நம்பாலதா’ என்கிறோன். அந்த இன்பம் ஒப்பற்ற இன்பம் ஆதலின் ‘எங்கும் இலாததோர் இன்பம்’ என்றான்.

“முழுவதும் தூய்மை பெற்று அவனை அடையவேண்டும். அப்படி இல்லாமல் நாம் குற்றங்கள் உடையவர்களானாலும், அவற்றைப் பொருட்டபடுத்தாமல் நாமுடைய சிறிய அங்கை ஏற்றுக் கொண்டு நாமுடைய குற்றங்களை எல்லாம் போக்கி அருள்கிறோன். அல்லாமல் எங்கோ இருக்கிற அவன் இங்கே நம்முடைய வீடுகள் தோறும் எழுந்தருள்கிறோன். தனக்கென்று ஓரிடம் இல்லாவிட்டாலும், கோவில்களில் எழுந்தருளி இருக்கும் அவன் நம்முடைய இல்லங்களைத் தான் எழுந்தருளும் கோவில்களாக்கிவிடுகிறோன்.”

அவனுடைய பாதம் செந்தாமல்ரை போலப் பொலிவு பெற்றிருக்கிறது. ‘பொற்பாதம்’ என்பதற்குப் பொன் போன்ற திருவடிகள் என்று பொருள்கொள்ள வேண்டும். “பிறருக்குக் கிடைக்காத அந்த பாதத்தை நமக்குத் தந்தருள கிறோன்.” பாதம் தருவது என்பது அதனை எக்காலத்தும் நினைந்து வாழ்கின்றதைச் சுட்டியது. செவகன்—வீரன். எட்டு வகையான வீரச் செயல்களைச் செய்தமையினால் அவனுக்கு அட்ட வீரத்தானம் என்று தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்றன. அவனுடையகண்ணை அங்கண்ணகிறோன். கண்ணுக்கு அழகாவது அருள் பொழிவது. உலகத்தில் ஆயிரம் ஆயிரம் அரசுகள் இருந்தும்கூட என்றைக்கும் மாருமல் உலகத்தை எல்லாம் ஆளுகின்றவன் ஈசுவரன் ஆதலின், ‘அங்கண் அரசை’ என்கிறோன். “பிறருக்கு அவன் எப்படி இருந்தாலும் தம் முடைய அடியார்களாகிய நமக்கு அரிய அழுதம் போல இருக்கிறோன். அழுது சாவா மூவாப் பெருமை உடையது. நாம் அவனை உட்கொண்டு இருப்பதனால் நமக்குப் பிறப்பில்லாமல் போகும்.” ‘ஆரமுது’ என்பதற்கு அரிய அழுதம் என்றும்,

நிறைந்த அழுதம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.
“அத்தகைய நம்முடைய பெருமானை நாம் பாடுவோமாக,
அப்படிப் பாடினால் நம்மீடத்தில் முன்பே உள்ள நலங்கள்
எல்லாம் பின்பும் விளங்கப்பெறும்”

இவர்கள் ஆடும் பொய்கை தாமரைப் பூக்கள்
நிறைந்தது ஆதவின் ‘பங்கயப் பூம்புனல்’ என்று சொல்கிறார்கள்.
கன்னிப் பெண்கள் ஆதவின், மெல்ல இறங்கிக் குளிக்காமல்
குதித்து நீராடு கிருர்கள். ஆதவின் ‘பாய்ந்து ஆடு’ என்று
சொல்கிறார்கள். இறைவனுடைய திருவருளை நினைந்து நாம்
நீராடுவோமாக என்பது கருத்து.

19. கண்ணாரமுதமாய் நின்றுன்

மீண்டும், நீராடும்போது ஆண்டவனுடைய திருவடி யைப் பாடிக்கொண்டு நீராட வேண்டுமென்பதைச் சொல்ல வருகிறார்கள். திரு வெம்பாவை திருவண்ணமலையில் பாடப் பெற்றது ஆதவின் முதலில் ‘அண்ணமலையான்’ என்று சொல்கிறார்கள்.

அவனுடைய பாதமாகிய தாமரையைச் சென்று வணங்குகின்ற தேவர்கள் முடிகளில் பல மணிகள் பதித்து இருக்கின்றன. ஆனால் இறைவனுடைய பாதமலரை இறைஞ்சப்போது அந்த மணிகள் தமிழுடைய ஓளியை இழந்துவிடுகின்றன. அவனுடைய அடிக்கமலம் அவ்வளவு செம்மையாக இருக்கிறது.

அண்ண மலையான் அடிக்கமலம் சென்று இறைஞ்சும் வின்னனூர் முடியின் மணித்தொகைவீரு அற்றுறப்போல்,

“அந்த மாணி க்கங்கள் எல்லாம் ஒளியற்றதுபோல, நம்முடைய கண்ணுக்கு முன்னே தோற்றுகின்ற சூரிய னுடைய கதிர்கள் ஒளிவிட சம்கங்கள் எல்லாம் மறைந்து விடுகின்றன. இரவிலே ஒளிவிட்டுக்கொண்டிருந்த நடசத் திரங்கள் தமிழுடைய ஒளிர்ந்த ஒளி மக்கிவிடுகின்றன. இப்போது அவை கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஆகிவிட்டது பொலத் தோற்றுகின்றன.

கண்ணார் இரவி கதிர்வங்கு கார்கரப்பத்
தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாம்அகல்.

இனி, சிவபெருமானுடைய பெருமையைச் சொல்கிறார்கள். அவன் பெண், ஆண், அலி என்று எல்லாமாகி

இருக்கிறவன். அவன் பெண்ணுக இருக்கிறுன். அனுக இருக்கிறான். இரண்டும் அல்லது அவியாகவும் இருக்கிறுன். பெண்ணாகி ஆனாய் அவியாய்.

விளாப்தகின்ற சந்திர சூரியனுடன் கூடிய வரானமாக இருக்கிறான். இந்த நில உலகமும் ஆக இருக்கிறான். அவற்றுக்கு அப்பாலும் வேறுகி அவன் எழுந்தருளியிருக்கிறுன்.

பெண்ணாகி ஆனாய் அவியாய்ப் பிறங்கொளிசேர் விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறுகி.

அமுதம் என்பது உண்ணப்படுவது. ஆனால் இறைவன் ஆகிய அமுதோ கண்ணால் கண்டு இன்பம் பெறும்படி இருக்கிறுன். கண் நிறைந்த அமுதம் ஆண்டவன். எல்லாக் காலத்தும் ஆடாமல், அசையாமல் அழியாமல் நிற்கின்றவன் அவன்.

கண்ணார் அமுதமுமாய் நின்றுள்.

“அவன் திருவிடையைப் பாடி, பெண்ணே, இந்தப் பூக்கள் நிறைந்த புனலில் பாய்ந்து ஆடுவோ மாக்” என்கிறான்.

அண்ணு மலையான் அடிக்கமலும் சென்று இறைந்து விண்ணோர் மூடியின் மணித்தொகையீரு அற்றுற்போல் கண்ணார் இரவி கந்திரவந்து கார்கரப்பத் தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாம் அகலப் பெண்ணாகி ஆனாய் அவியாய்ப் பிறங்கொளிசேர் விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறுகிக் கண்ணார் அமுதமுமாய் நின்றுள் கழல்பாடுப் பெண்ணே இப் பூம்புள்பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய்!

(18)

[திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளி இருக்கும் சிவபெருமா ஞுடைய திருவடிக் கமலத்தை சென்று வணங்குகின்ற தேவர்களுடைய முடியில் பதித்து இருக்கின்ற மாணிக்கக்

கூட்டங்கள் ஒளியற்றுபோல, கண் நிறைந்த சூரியனுடைய விரைங்கள் வந்து மேகங்கள் எல்லாம் மறைந்துபோக, நடசத்திரங்கள் குளிர்ந்து ஒளி மழுங்கி போக, பெண் ஆகவும், ஆண் ஆகவும், அவியாகவும் விளங்குகின்ற, ஒளி சேர்ந்த விளங்குகவும் மன் ஆகவும் இத்தனையும் வேறுகவும் இருக்கும் நம்முடைய கண் நிறைந்த அமிர்தமாய் நின்ற வனுடைய திருவடியைப் பாடி, பெண்ணே, இந்தப் பூக்கள் நிறைந்த புனலில் பாய்ந்து ஆடுவோமாக!]

திருவண்ணமலையில் பாடப்பெற்றதாதவின் முதலில் அண்ணுமலையான் என்கிறுள். அவன் அடி தாமரைபோல இருக்கிறது. தேவலோகத்தில் உள்ளவர்கள் தங்கள் பதவி பறிபோகாமல் இருப்பதற்கு அவனை வந்து வணங்குகிறார்கள். அவர்கள் சிறந்த பதவியை உடையவர்கள் ஆதவின் முடியை அணிந்திருக்கிறார்கள். அந்த முடிகளில் மாணிக்கக் கூட்டங்கள் ஒளிர்கின்றன. இறைவனுடைய திருவடியை அவர்கள் வணங்கும்போது திருவடிச் சிறப்பு அந்த ஒளியை மங்கச் செய்கிறது. அடிக்கமலம்—திருவடியாசிய தாமரை.

கண் இருந்தும் சூரியன் இல்லாவிட்டால் எதுவும் தெரியாது. ஆதலால் ‘கண்ணார் இரவி’ என்கிறுள். சூரியன் தோன்றினவுடன் வானத்திலுள்ள மேகங்கள் எல்லாம் மறைந்து போகின்றன. நடசத்திரங்கள் குளிர்ந்த ஒளி மங்கிப்போய் அகன்று போகின்றன.

இறைவன் சிலசமயம் பெண்ணுக இருக்கிறான். சிலசமயம் ஆணுக இருக்கிறான். சில சமயம் இரண்டும் இல்லாமல் அவி போன்று இருக்கிறான். ‘பெண்ணுகி ஆணைய் அவியாய்’ என்கிறார்கள். வானத்தில் சூரியனும் சந்திரனும் தோற்று வதால் அது ஒளியடையதாகிறது. ஆதவின் ‘பிறங்கொளிசேர் விளங்குகி’ என்கிறார்கள்.

வின்ஸ் ஆகவும், மன் ஆகவும், இத்தனையும் அவனுக இருக்கிறான். அவற்றேடு வேறு உலகமாகவும் அவனே இருக்கிறான். ஆதவின், “வின்னூகிமண்ணூகிஇத்தனையும் வேருகி” என்கிறான். கண்ணூல் கண்டு பருகுவதுபோல உட்கொள்வதற்கு உரியவன் ஆதவின், “கண்ணூர் அழுதம்” என்கிறான். அழுதம் சாவாமையைத் தருவது ஆதலால் இனிப் பிறக்க மாட்டோம் என்றபடி. கண்ணூர் அழுதம் என்பது திருவண்ணமலைப் பெருமானுக்குரிய பெயர்களில் ஒன்று. இறைவன் என்றும் சாஸ்வதமாக இருப்பவன் ஆதவின், ‘நின்றுள்’ என்றான். கழல்-திருவடியில் அணியும் அணிகலன். அது அடியைக் குறித்தது ஆதவின் ஆகுபெயர். அதனைப் பாடிக் கொண்டு இந்தப் பூக்கள் நிறைந்த புனலில் ஆடுவோ மாக என்கிறான். கண்ணி ஆதவின் குதித்து ஆடுவோம் என்று சொல்வாளாக, ‘பாய்ந்து ஆடு’ என்கிறான். இறைவனுடைய பெருமையைச் சொல்லிக்கொண்டு நீராடலாம் என்பது கருத்து.

20. எங்கு எழில் என்ன ஞாயிறு?

“திருமணம் செய்து கொடுக்கும்போது உலகத்தில், உம்முடைய கையில் ஒப்படைக்கின்ற இந்தப் பெண்பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்று மிகப் பழங்காலம் முதற் கொண்டு சொல்வார்கள். அந்தத் திருமணம் எங்களுக்கு வேண்டியதில்லை. உலகத்திலுள்ள பிற மனிதர்களைப் போல நாங்கள் மனம் செய்துகொள்ள மாட்டோம். யாருக்கேனும் எம்மை மனம் செய்து வைத்துவிடுவார்களோ என்ற அச்சம் எங்களுக்கு உண்டு.”

உங்கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்று
அங்குஅப் பழஞ்சொல் புதுக்கும்எம் அச்சத்தால்.

“எங்கள் பெருமானே, உன்னிடத்தில் ஒன்றை உரைப் போம். நீ கேட்டருள்வாயாக.”

எங்கள் பெருமான் உனக்குள்ளுன்று உரைப்போம்கேன்.

“நாங்கள் பருவம் நிரம்பியவர்கள். எங்களுடைய கொங்கைகள் நின் அன்பர்கள் அல்லாதவர்களுடைய தோள் களைச் சேராமல் இருக்கவேண்டும். பிறரையும் அஜையும் தூர்ப்பாக்கியம் எங்களுக்கு இருக்கக்கூடாது.”

எம்கொங்கை நின் அன்பரவல்லாதோள் சேரற்க.

“எம்முடைய கைகள் உனக்கு அல்லாமல் வேறு எந்த வேலைகளையும் செய்யாமல் இருக்கட்டும். எந்தச் செயலைச் செய்தாலும் அது உன்னுடைய பணியோடு தொடர்புடைய தாக இருக்கட்டும்.”

எம்கை உனக்கல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க.

“இரவானுலும் பகலானுலும் எங்களுடைய கண்கள் அழகுடையது என்று வேறு ஒன்றையும் காணுமல் இருக்கட்டும். உலகில் அழகுள்ள பொருள்கள் என்று தத்தனையேர் பொருள்கள் இருக்க, பிறர் எல்லாம் அவற்றைக் காணகிறார்கள். நாங்கள் அப்படிக் காணக் கூடாது. உன்னுடைய அழகைக் காட்டிலும் அழகான பொருள் வேறு ஒன்றும் இல்லையாதவின் இரவானும், பகலானுலும் வேறு ஒன்றையும் காணுமல் இருக்கவேண்டும்.”

கங்குல் பகல்எம்கண் மற்றென்றும் காணற்க.

“இத்தகைய தண்மை எங்களுக்கு இங்கே கிடைக்க வேண்டும். எம்முடைய தலைவனுகிய நீ எங்களுக்கு இதனை அருள் செய்வாயானால், சூரியன் கிழக்கே ஏழாமல், வேறு திசையில் எழுந்தால் அதைப்பற்றி எங்களுக்கு என்ன கவலை?”

இங்கிப் பாரிசே எமக்கு எங்கோன் நல்குதியேல் எங்குள்ளில்ளன் ஞாயிறு எமக்குஏலோர் எம்பாவாய்!

“சூரியன் எந்தத் திசையில் எழுந்தாலும் எங்களுக்குக் கவலையில்லை. இங்கே எங்கள் வேண்டுகோளைக் கேட்டு அருள் செய்வாயாக” என்கிறார்கள்.

உங்கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்என்று அங்குஅப் பழஞ்சிசால் புதுக்கும்எம் அச்சத்தால் எங்கள்பெருமான் உனக்குஒன்று உரைப்போம்கேள் எம்கொங்கை நின்அன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க கங்குல் பகல்எம்கண் மற்றென்றும் காணற்க இங்கிப் பாரிசே எமக்குஏம்கோன் நல்குதியேல் எங்குள்ளில்லன் ஞாயிறு எமக்குஏலோர் எம்பாவாய்!

உங்கை என்று பன்னமயில் சொல்லிப் பின்பு உரிமை யினால் ‘உனக்கே’ என்று ஒருமையில் சொல்கிறார்கள். பின்னோ என்பது பெண்பிள்ளையைக் குறித்தது. பெண்களோ, ‘பெண் பிள்ளை’ என்று சொல்வது வழக்கம். அடைக்கலம்—சரணு கதி. “நீ இவளை எவ்வாறும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்” என்ற கருத்துடையது. திருமணத்தில் பாணிக்கிரகணம் செய்யும்போது, ‘இந்தப் பெண் உனக்கே உரியவள்’ என்று சொல்வார்கள். இது மிகப்பழங்காலம் தொட்டு வருகின்ற பழக்கம். அந்தப் பழக்கம் எங்களுக்கு வரக்கூடாது. வேறு யாருக்கேனும் மனம் செய்து கொடுத்து அந்தப் பழம் சொல்லைப் புதியதாக இப்போது சொல்லக் கூடிம் என்ற அச்சம் இப்போது எங்களுக்கு இருக்கிறது. புதுக்கும்—புதிய தாக்கும். ‘உன் கையில் கொடுக்கும் இந்தப் பெண்பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் ஆவாள் என்ற அந்தப் பழமை சொல்லை மீட்டும் புதிப்பிப்பார்களோ என்ற எம்முடைய அச்சத்தால் எங்கள் பெருமானே, உனக்கு ஒரு விண்ணப்பம். இதனை நீ கேட்டருள்வாய். பருவம் உடைய எங்களுடைய கொங்கை உண்ணிடம் அன்பு செலுத்தாதவருடைய தோள் களைச் சேராமல் இருக்கட்டும். எங்களுடைய கை உனக்கு ஆல்லாமல் வேறு எந்தப் பணிகளையும் செய்யாமல் இருக்கட்டும். இரவானாலும், பகலானாலும் எம்முடைய கண்கள் உண்ணென்றால் வேறு ஒன்றையும் காணுமல் இருக்கட்டும். இங்கேயே இவ்வாறு எங்களுடைய வேண்டுகோருக்கிணங்க அருள் செய்வாயானால் சூரியன் எங்கே உதித்தால் என்ன? ” என வேண்டியவாறு.

21. மார்கழி நீர் ஆடுவோம்

இந்தப் பாடவில் ஒவ்வொர் அடியிலும் இறைவனுக்கு வணக்கம் சொல்லி ‘போற்றி, போற்றி’ என்று சொல்கிறோன். எல்லாம் இறைவனது திருவருளாலே நடக்கின்றன என்பதை குறிப்பிடுகிறோன். ‘‘எல்லாவற்றுக்கும் ஆதி ஆசிய உனது பாத தாமரைகள் எங்களைக் காப்பாற்றி அருள்வனவாக.’’

போற்றி அருஞுகளின் ஆதியாம் பாதமலர்.

‘‘எல்லாப் பொருளுக்கும் முடிவாக நின்று அதற்குப் பின்னும் இருக்குங்கிவந்த தளிர்கள் போன்ற உன் திருவடிகள் எங்களைக் காப்பாற்றி அருள்வனவாகுக.’’

போற்றி அருஞுகளின் அந்தமாம் செங்களிர்கள்.

‘‘எல்லா உயிர்களும் உன்னுடைய திருவடிகளிலிருந்து தோற்றுகின்றன. அந்தத் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்.’’

போற்றிஎல் லாட்யிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்.

உயிர்கள் பல வகையான போகங்களைப் பெறுகின்றன. அந்தப் போகங்கள் எல்லாம் இறைவனுடைய திருவடிப் பெருமையினால் கிடைப்பன. ஆதலின்,

போற்றிஎல் லாட்யிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள் என்கிறோன். எல்லாப் பொருளுக்கும் தானே ஈருகி நிற்கின்ற இரண்டு திருவடிகளை உடையவன் ஆண்டவன். ஆதலின்,

போற்றிஎல் லாட்யிர்க்கும் ஈரும் இணையடிகள் என்கிறோன்.

“அவனுடைய தாமரை போன்ற பாதங்கள் திருமாலா லும், நான்முகனும் காணுதன். அதற்கு வணக்கங்கள்” என்கிறோன்.

போற்றிமால் நான்முகனும் காணுத புண்டரிகம்.

“அவ்வளவு சிறப்புடைய உன்னுடைய பாதங்கள் எங்களை நாங்கள் உய்யும்படியாக ஆட்கொண்டு அருளின. அதற்கு எங்கள் வணக்கம்.”

போற்றியாம் உய்யதூட் கொண்டருஞும் பொன்மலர்கள்.

“நாங்கள் இந்த மார்கழி மாதத்தில் உன்னைப் போற்றி நீராடுவோம்.”

போற்றியாம் மார்கழிக் ராடுஞ்லோர் எம்பாவாய்!

ஒவ்வொர் அடியிலும் போற்றி, போற்றி என்று வருவது, ‘வணக்கம்’ என்னும் பொருளைத் தருவது.

போற்றி அருளுக்கின் ஆசியாம் பாதமலர்

போற்றி அருளுக்கின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள்

போற்றிஎல் லாஉயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்

போற்றிஎல் லாஉயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்

போற்றிஎல் லாஉயிர்க்கும் சாரும் இனையழகன்

போற்றிமால் நான்முகனும் காரணுத புண்டரிகம்

போற்றியாம் உய்யதூட் கொண்டருஞும் பொன்மலர்கள்

போற்றியாம் மார்கழிக் ராடுஞ்லோர் எம்பாவாய்!

ஆதியாம் பாதமலர் என்றது, எல்லாவற்றையும் தன்னிடத்திலிருந்து தோற்றுவிக்கும் என்றபடி. எல்லா வற்றுக்கும் முடிவாக நின்று அதற்கு மேலும் நிலைத்திருப்ப தாதவின், ‘நின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள்’ என்கிறோன். இறைவன் பாதம் சிவந்த தளிர்களைப் போல மென்மையாக இருக்கின்றன. அந்தத் திருவடியிலிருந்தே எல்லா உயிர்களும் தோன்றுகின்றன. சர்வப் பிரளய காலத்தில் அவன் திருவடி

யில் எல்லா உயிர்களும் அடஸ்சிவிடுகின்றன. சிருஷ்ட செய்யும்போது அவைகள் அங்கிருந்து தோற்றம் பெறுகின்றன.

உலகத்தில் பல வகையான போகங்களை மக்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். அந்தப் போகங்களுக்கு எல்லாம் காரணமாக இருப்பது அவனுடைய திருவடிகளே ஆதலீன், “எல்லா உயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்” என்கிறான். உலகிலிருள்ள எல்லாப் பொருள்களும் அழிந்து போவன. உயிர்கள் எல்லாம் இறைவனது திருவடியைச் சார்ந்து விடுகின்றன. அவை எல்லாம் போய்ச் சாந்தம் இடம் அவன் திருவடிகள் ஆதலீன், “எல்லா உயிர்க்கும்ஸரும் இணையடிகள்” என்கிறான். அவனுடைய தாமரையைப் போன்ற பாதங்கள் திருமாலா ஆம் நான்முகனுவும் காணப்படாதலை. ஆதலீன், “மால் நான்முகனும் கானுத புண்டரிகம்” என்கிறான்.

“இத்தகைய சிறப்புடைய பொன் மலர் போன்ற பாதங்கள் நாங்கள் பெறும் பேறு கொண்டு உய்யும்படி ஆட்கொண்டன.” ‘யாம் உய்ய ஆட்சொண்டருநும் பொன் மலர்கள்’ என்கிறான். “இத்தகைய திருவடிகளைப் போற்றி மார்கழி மாதத்தில் நீராடுவோமாகு” என்கிறான்.

இந்தப் பாடலில் ஆதியாம் பாதமலர் என்றும், அந்தமாம் செந்தவிர்கள் என்றும், தோற்றமாம் பொற் பாதம் என்றும், போகமாம் பூங்கழல்கள் என்றும், சரும் இணையடிகள் என்றும், கானுத புண்டரிகம் என்றும் இறைவன் செய்யும் ஐந்துகாழில்களையும் அறிப்பித்தாள். “இறைவனுடைய பெருமையைப் பாடி நாம் மார்கழி மாதத்தில் நீராடுவோமாகு” என்பது கருத்து.

திருவெம்பாவையும் திருப்பாவையும்

திருவெம்பாவை இருபது பாடல்களால் ஆகியது. திருப்பன்னி யெழுச்சி யென்று தனியே மாணிக்கவாசகர் பாடியிருக்கிறார். திருப்பாவையில் முதலில் பெண்களை நீராட அழைத்துப் பிறகு வாயில் காப்பான் முதல் பெருமாள் வரையில் எழுப்பும் வகையில் பாடல்கள் உள்ளன. தொண்டரடிப் பொடி ஆழ்வார் தனியே திருப்பன்னி எழுச்சி என்று வேறு பாடியிருக்கிறார். திருவெம்பாவையின் இறுதியில், “மார்கழி நீராடுவோம் எம்பாவாய்” என்று வருகிறது. திருப்பாவையில் முதலிலேயே, “மார்கழி திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்” என்று தொடங்குகிறது.

கோதை நாய்ச்சியாரின் திருநாமமானிய ஆண்டாள் என்பதன் முதலெழுத்தாகிய ஆவை வைத்து, “‘ஆதியும் அந்தமும்’ என்று தொடங்குகிறது. திருவெம்பாவை, மாணிக்கவாசகர் திருநாமத்தின் முதல் எழுத்தாகியை மாவைவைத்து. ‘‘மார்கழி திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்’’ என்று தொடங்குவதோடு, “மார்கழி நீராட மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்” (4) என்று திருப்பாவை கூறுகிறது.

“நீராடப் போதுவீர் போதுமினே” என்றும், “நாட்காலே நீராடி” (2) என்றும், “நாங்கள் நம் பாவைக்குச் சாற்றிநீர் ஆடினால்” (3) என்றும், “நாங்களும் மார்கழி நீராடுவோம்” என்றும் திருப்பாவையில் வருகின்றன. “மொய்யார் தடம் பொய்கை புக்கு” (10) என்றும், “இருஞ் சுனைநீராடேலோ ரெம்பாவாய்” (12) என்றும், “பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடேலோரெம் பாவாய்” (13) என்றும், “சீதப் புனவாடி” (14) என்றும், “ஏருகுவப் பூம்புனல்

பாய்ந்து ஆடேலோ ரெம்பாவாய்” (15) என்றும், “பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்” (17) என்றும், “பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடேலோ ரெம்பாவாய்” (18) என்றும் திருவெம்பாவையில் வருகின்றன.

திருப்பாவையில் முதற்பாட்டிலேயே, “நீராடப் போதுவீர் போதுமிட்டே” என்றும், “நாட்காலே நீராடி” (2) என்றும், “நாங்கள் நம் பாவைக்குச் சாற்றி நீர் ஆடினால்” (3). என்றும், “நாங்களும் மார்கழி நீராடி” (4) என்றும், “குள்ளக் குளிரக் குளிர்ந்து நீர் ஆடாதே” (13) என்றும், “இப்போதே எம்மை நீர் ஆட்டேலோ ரெம் பாவாய்” (20) என்றும், “மார்கழி நீராடுவான் மேலையார் செய்வனகள்” (26) என்றும் வருகின்றன.

திருவெம்பாவையில், “என்னே துயிலின் பரிசு” (7) என்றும், “வாழி ஈதென்ன உறக்கமோ” (9) என்றும், வருகின்றன. திருப்பாவையில், “ஈதென்ன பேருறக்கம்?” (12) என்று வருகிறது. “ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்நாள்” (1) என்று திருவெம்பாவை சொல்ல, திருப்பாவை, “பள்ளிக் கிடத்தியோ?” (12) என்கிறது. “உய்வார்கள் உய்யும் வகை யெல்லாம் உய்ந்தொழும்” (11) என்று திருவெம்பாவையில் வர, “உய்யுமா நெண்ணிடகந்தேலோ ரெம்பாவாய்” (2) எனத் திருப்பாவையில் வருகிறது. “நேரிழையீர்” (1) என்று திருவெம்பாவை பாடும் பெண் விளிப்பது போலவே திருப்பாவை பாடும் பெண்ணும், “நீராடப் போதுவீர் யோதுமிடே, நேரிழையீர்” (1) என்று விளிக்கிறார்.

திருவெம்பாவையில், “உன் சீர் அடியோம்” (9) என்று வர, “சீர்மேவும் ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்கள்” (1) என்று திருப்பாவையில் சீர் உடையார் வருகிறார்கள். “இன்னருளே என்னம் பொழியாய் மழை” (10) என்று திருவெம்பாவை கூற, “தீங்கின்றி நாடெங்கும் மும்மாரி... பெய்யும்” (3) என்றும், “வாழ உலகினில் பெய்திடாய்” (4) என்றும் திருப்பாவை சொல்கிறது.

விடியற் காலையை வருணிக்கும் போது, “கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகு எங்கும்; ஏழில் இயம்ப இயம்பும் வென் சங்கெங்கும்” (8) என்று திருவெம்பாவையில் வரும் குருகுகளும் சங்கும் திருப்பாவையில், “புள்ளும் சிலம்பின காண்; புள்ளரையன் கோயில், வெள்ளை வினிசங்கின் பேரரவம் கேட்டிலையோ” (6), “புள்ளும் சிலம்பின காண்” (13) என்பவற்றில் வந்துள்ளன. “சங்கிடுவான் போத் தற்தார்” (19) என்பது திருப்பாவை. பெண்ணை, “பிள்ளை” (19) என்று திருவெம்பாவை சொல்லும் வழக்கை, “பிள்ளாய் எழுந்திராய்” (6) என்று திருப்பாவையிலும் பார்க்கிறோம். “யாம் பாடக் கேட்டேயும்... வளருதியோ... ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள்” (1) என்று திருவெம்பாவை சொல்ல, “கேசவனைப் பாடவும்நீ கேட்டே கிடத்தியோ” (7), “பள்ளிக் கிடத்தியோ” (13) என்று திருப்பாவை கூறுகிறது. “வன்செவியோ நின்செவிதான்?” (1) என்று திருவெம்பாவைப் பெண் கேட்க, “ஊமையோ அன்றிச் செவிதோ?” (9) என்று திருப்பாவைப் பெண் வினவுகிறான்.

“மானே, நீ நென்னலை நாளை வந்து உங்களை, நானே எழுப்புவன்” (6) என்றாம் திருவெம்பாவைக் கண்ணிப் பெண் திருப்பாவை அதனையே, “எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்காய்” (14) என்கிறது. அவ்வாறு சொன்ன வள் இப்போது நானை இன்றிப் படுத்திருப்பதை. “நானே எழுப்புவன் என்றலும் நானுமே, போன தினசபகராய்” (6) என்று திருவெம்பாவையில் காண்பதையே, “எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்காய் எழுந்திராய், நானுதாய், நாவுடையாய்” (14) என்பதிலும் காணகிறோம். பெண்களை, “வன்னைக் கிளி மொழியார்” (4) என்று திருவெம்பாவை படர்க்கையில் வைத்துக்கொல்ல, திருப்பாவை ஒரு பெண்ணை முன்னிலைப்படுத்தி, “எல்லே இளங்கிளியே” (15) என்கிறது. “இன்னம் துயிலுதியோ?” (7) என்று திருவெம்பாவையில் வரும் வினா, திருப்பாவையிலும், “இன்னம் உறங்குதியோ” (15) என்ற உருவில் வருகிறது.

“வண்ணக் கிளி மொழியார் எல்லா ரும் வந்தாரோ? என்னிக்கொடு உள்ளவா சொல்லுகோம்” என்று சொன்ன வள், “நீயே வந்து எண்ணிக் கொள்” (4) என்பது திருவெம்பாவை, “எல்லா ரும் போந்தாரோ, போந்தார், போந்து எண்ணிக்கொள்” (15) என்பது திருப்பாவை. ஒரு பெண்ணை, “ஏலக்குழலி” (5) என்று திருவெம்பாவை சொல்ல, “கந்தம் கமழும் குழலீ” (18) என்ற விளி திருப்பாவையில் வரப் பார்க்கிறோம்.

விடியற்காலையில் கோழி கூவுவதை, “கோழி சிலம்பு” (8) என்று திருவெம்பாவையிற் காண்பதை, “வந்தெங்கும் கோழி அழைத்தனகான்” (11) என்று திருப்பாவையிலும் காண்கிறோம். திருவெம்பாவை அம்பிகையை, “மையார் தடங்கன்” (11) என்று படர்க்கையில் சொல்வதை, திருப்பாவை ஒரு பெண்ணை முன்னிலைப் படுத்தி, “மைத் தடங் கண்ணினூய்” (19) என்று விளியாக்கிச் சொல்கிறது. திருவெம்பாவை சிவபெருமரணை, “நந்தம்மை ஆஞ்சைடயாள் தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான்” (10) என்று சொல்ல, திருப்பாவை ஒரு பெண்ணை, “நீயுன் மனுளைன.... எத்தனை யேலும் பிரிவாற்ற கில்லாயால்?” (14) என்கிறது. திருவெம்பாவை அம்பிகையின் இடையை, “எந்தம்மை ஆஞ்சைடயாள் இட்டிடை” (10) என்பதையே, திருப்பாவை, “சிறுமருங்குல் நப்பின்னை நங்காய்” (20) என்று நப்பின்னையை கூறுகிறது. ‘போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்’ (20) என்பது திருவெம்பாவை; “உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே” (21) என்பது திருப்பாவை.

திருவெம்பாவை இறுதிப்பாட்டில் ஒவ்வோரடியிலும் முதலில், “போற்றி” என்ற சொல் வருகிறது, “போற்றி யருஞ்கநின் ஆதியாம் பாதமலர்” என்பது முதலாக. திருப்பாவை போற்றியை ஒவ்வோரடியிலும் இறுதியில் வைத்து, “அன்றில் வுகைம் அளந்தாய் அடிபோற்றி” (29) என வருகிறது. ஒழிக்க ஒழியா அன்பைத் திருவெம்பாவை,

“பரசம் பரஞ்சோதிக்கு என்பாய்” (2) என்று சொல்ல, திருப்பாவை, “உன்றன்னேடு உறவேல் நமக்கிங் கொழிக்க ஒழியாது” (28) என்று கூறுகிறது.

“சசன் பழவடியீர்” (3) என்று அடியார்களைத் திருவெம்பாவை குறிக்கிறது. திருப்பாவையோ, தாம் ஏழேழ் பிறவிக்கும் இறைவன் அடியார் ஆவதைச் சொல்கிறது; “எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னேடு, உற்றேமே ஆவோம், உனக்கேநாம் ஆட்செய்வோம்” (29) என்கிறது.

இவ்வாறு பல ஒப்புமைகள் இரண்டு பாவைப்பாடல் களிலும் காணப் பெறுகின்றன.

